

שׁוֹ"ת
שְׁעָרֵי
צְדִיק

פּוּרִים

בכל עניני הספר
וליהשיג הספר
מכון "שערי צדיק"
052-7622052
dr0527622052@gmail.com

©
כל הזכויות שמורות למו"ל
(וזכות צילום בכלל)

עימוד:
קו ונקי
053-3168354

עיצוב כריכה ושערים:
שילוב

בעוה"ש"ת

שאלות ותשובות שערי צדיק

שוחזר רעים לפני מוכים ורשעים על שערי צדיק
(משלי יד, עין ליקרא סימן סט)

פותח שער לקרוב ולרחוק, הם המה מבקשי ה', צמאי חסדו וישועתו
יתברך, הסוככים על שערי בית צדיק, לשאול אכל לנפשם, להשביע
נפשם השזקקה ותאבה לחזות בגעם ה', וזו אור קרשת הצדיק האמת.
בצמצום אחר צמצום יצמצם, ובסבוב אחר סבוב יסבב, להמשיך שכלית
עמקות ונוראות, אור דעת הצדיק העליון והנורא, בלב כל אחד ואחד
מישראל. ילביש ויכסה השנות אלקות לבוש בתוך לבוש, בתוך דברים
קטנים ומובים, לפתח שערי מדע וחקמה לקרב בני אדם לעבודתו יתברך.
במסמרות נטועים, על אדני פו מְיַסְדִים, ה"ה דרכי התגלות ההקדמות
הנוראות היצאות ונבעות מהנהל נבע מקור חכמה, הוא אדוננו מורנו
ורבנו הקדוש והנורא רבנו נחמן אור האורות וצוקללה"ה ויע"א מברקסלב
ותלמידיו ותלמידי תלמידיו וכו' הקדושים, כאשר באו בכתובים
בספריהם הקדושים, וכאשר קבל פה אל פה, פי שנים ברוח רבו.

הגרם אבינו מורנו ורבנו עטרת ראשנו הנאמן החסיד

במחבר"ר גדל'הו אהרן קעניג זצ"ל

מחבר ספר"ק חיי נפש, ספר הערכים,

ושאר ספרים אשר בכתובים עדנה

יוצא לאור על ידי בניו שליט"א

עיד"ק צפת"ו

שנת תשפ"ד לפ"ק

כא

בע"ה, יום ד' לסדר פה תברכו את בני ישראל, ד' להדש סיון, מ"ח למב"י, שנת ה' תשכ"ב לפ"ק, פה עיר הקדש ירושלים תוכב"א.

לכבוד אהובי יקירי, ידיד נפשי עז, השוטה בצמא מימי הנחל נבע מקור חכמה, הלא הוא ה' המפלג בתורה ויראת ה' שהורה, כש"ת מר הי"ו.

אחר דרישת שלומך הטוב כמשפט להולכים בתמים, המתקדשים והמטהרים במימי הנהר היוצא מעדן המטהר מפל הפתמים, ושמים לילות פמים, בעבודת התפלה ובלמוד תורתנו הקדושה והטהורה, לאקמא שכינתא מעפרא, על פי דעת רבנו הקדוש והנורא, המסורה ביד תלמידיו הקדושים בשפה ברורה ובנעימה מימים ימימה, עד אחרית כל הימים, וסוף כל הדורות.

אודיעך כי לנכון קבלתי מכתבך הנעים, ושמחתי עליו כעל כל הזן. ואשר בקשת לכתוב לך בדבר ההכנות לקבלת התורה מה הם, הדברים ארבים מאד מאד, כי מבין שאי אפשר לקבל תורה בלי הכנה, ממילא מובן דכמו שקבלת התורה אין לה שעור ואין לה גבול כי ארפה מארץ מדה ורחבה מני ים, כן גם ההכנות לקבלת התורה בהכרח שאין להם שעור וגבול.

אבל דע אהובי חביבי, כי שמעתי מפ"ק פבוד מו"ר עט"ר הגאון החסיד האמתי הרב רא"ש כ"ל זצוקללה"ה זיע"א שאמר בשם ספר 'חסד לאברהם', אשר בדרך כלל מתחלת זמן ההכנה לקבלת התורה מיום חג הפורים הקדוש, ונמשכת עד חג השבועות הקדוש. וההכנות הם על ב' אופנים, ולכן חג הפסח באמצע, כי עד חג הפסח הוא בחינת הכנה א', ומחג הפסח ואילך הוא בחינת הכנה ב'.

הִינּוּ, כְּמוֹ מִי שְׂרוּצָה לְקַבֵּל פְּנֵי מֶלֶךְ בְּשֵׁר וְדָם, בּוֹדָאֵי מְכַרְח לְהַכִּין אֶת עֲצֻמוֹ קֶדֶם לָזֶה בְּשָׁנֵי בְּחִינּוֹת, בְּתַחֲלָה לְטַהַר וּלְנַקּוֹת אֶת עֲצֻמוֹ מִכָּל פְּתָם וְשִׁמְץ שֶׁל זֵהָמָא, וְאַחַר כֵּן מְכַרְח לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּלִבוֹשֵׁי תַפְאָרֶת כְּרָאוּי לְקַבֵּל פְּנֵי מֶלֶךְ. עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה בְּשִׁישׁ בְּרִצּוֹנָנוּ לְקַבֵּל פְּנֵי מֶלֶךְ מִלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּב"ה בְּיוֹם חַג מַתַּן תּוֹרַתֵנוּ, בּוֹדָאֵי בְּהַכְרַח כִּי נִכִּין אֶת עֲצֻמָנוּ בְּב' אוֹפְנִים הַנ"ל, דְּהֵינּוּ מִקֶּדֶם לְהַתְּרַחֵץ וּלְנַקּוֹת אֶת עֲצֻמָנוּ מִכָּל פְּתָם וְשִׁמְץ כֹּל דְּהוּ לְהִיּוֹת נְקִיִּים וְיַטְהוּרִים, וְזֶה בְּחִינַת הַהֲכָנָה מִיּוֹם הַפּוֹרִים הַקְּדוּשׁ עַד חַג הַפֶּסַח, שְׁבוּמֵן זֶה עוֹסֵק הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עִם כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָלֵלוּיֹת וּבְפִרְטוּיֹת לְהוֹצִיאָם מִכָּל מ"ט שַׁעֲרֵי טְמָאָה, וּבְכָל יוֹם וְיוֹם מֵאֵלּוּ הַיָּמִים שְׁבִין פּוֹרִים לְפֶסַח מוֹצִיא אוֹתָנוּ חֵלֶק אֶחָד מִמ"ט שַׁעֲרֵי טְמָאָה וּמְנַקֵּה וּמְטַהַר אוֹתָנוּ, עַד שְׁבַהֲגִיעַ לַיִל הַתְּקַדֵּשׁ חַג הַפֶּסַח אֲזַי כְּבָר יֵצְאוּ מִיַּד חוֹבָה שֶׁהֵם מ"ט שַׁעֲרֵי טְמָאָה וְהַקְּלָפוֹת וְכו' רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, וְאַנּוּ עוֹמְדִים נְקִיִּים וְיַטְהוּרִים, אֲבָל עֲדִין אֵין אָנוּ מְלַבָּשִׁים בְּשׂוּם לְבוּשׁ דְּקַדְשָׁה.

וְאִזּוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְאִיר עַל יִשְׂרָאֵל עִם קְרוּבוֹ הָאֲרָה גְּדוּלָה וְנִפְלְאוֹה נִשְׁגָּבָה וְגִבּוּהָה מְאֹד מִדַּעְתָנוּ שְׁלֵא לְפִי מַעֲשֵׂינוּ וּמִדְרַגְתָנוּ כָּלֵל רַק בְּאַתְעָרוֹתָא דְלַעֲיָלָא בְּלִבְדָּה, אֲשֶׁר זֶהוּ הַקְּדֻשָּׁה הַעֲצוּמָה הַחוֹפֶפֶת אֲזַי עַל כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל, וְהָאֲרָה קְדוּשָׁה זֹו חוֹזֶרֶת וְנִעְלָמָה, וְתַכְרָ וּמִיד אָנוּ עוֹסְקִים לְהַמְשִׁיכָה עֲלֵינוּ שׁוּב בְּאַתְעָרוֹתָא דְלַתְתָּא מִדְרַגָּא לְדְרַגָּא כְּסֻדָּר עַל יַדֵי מַעֲשֵׂינוּ הַטּוֹבִים, שְׁזֵהוּ מַה שְׁאָנוּ מִתְחִילִין מִיד לַיִל ב' דְּפֶסַח לְסִפּוֹר סְפִירַת הָעֵמֶר מ"ט יָמִים רְצוּפִים, וְעַל יַדֵי זֶה אָנוּ נִכְנָסִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִמ"ט יָמֵי הַסְּפִירָה בְּשַׁעַר אֶחָד מִמ"ט שַׁעֲרֵי הַקְּדֻשָּׁה. וְזֶה בְּחִינַת הַהֲכָנָה ב' מַה שְׁאָנוּ מְכַנְיִים אֶת עֲצֻמָנוּ בְּכָל יוֹם וְיוֹם לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּלִבוֹשֵׁי דִיקָר, עַד שְׁבַהֲגִיעַ חַג הַשְּׁבוּעוֹת הַקְּדוּשׁ כְּבָר נִכְנָסָנוּ בְּכָל מ"ט שַׁעֲרֵי הַקְּדֻשָּׁה, וְנִמְצָא כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מְלַבֵּשׁ בְּכָל מִינֵי לְבוּשֵׁי דִיקָר, רָאוּי לְקַבֵּל פְּנֵי הַמֶּלֶךְ מִלְכּוֹ שֶׁל עוֹלָם שְׁנַתְּנָלָה בְּסִינַי כְּזֶקֶן מְלֵא רַחֲמִים בְּיוֹם חַג הַשְּׁבוּעוֹת הַקְּדוּשׁ.

והָאֵרֶת הַתְּגִלוֹת קְדוּשָׁה זוֹ לְכֹל פְּרִטְיָהּ וּבְחִינוֹתֶיהָ, מִתְנוּצָצֶת וּמְאִירָה בְּכֹל שָׁנָה וּשְׁנָה בְּיוֹם הַקְּדוּשׁ הַזֶּה בְּלֵב יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשׁ, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי בְּחִינָתוֹ וּמְדַרְגָּתוֹ, כְּמִבְאֵר בְּכַתְבֵי הָאֲר"י ז"ל.

(וְאֲנִי בְּעֵינַי אֲמַרְתִּי סִימָן לְדַבָּר, שֶׁעַל בֵּן סַבָּב הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁבוּיֹם חַג הַפּוּרִים הַקְּדוּשׁ גַּם בֵּן זְכוֹ יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשׁ לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה מִחֻדָּשׁ, וּכְמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַז"ל עַל הַפְּסוּק "קִיְמוּ וְקַבְּלוּ", וַיֵּשׁ בָּזָה לְהֶאֱרִיךְ הַרְבֵּה, וְאִין כָּאִין מְקוּמוֹ).

וְאֲמַרְתִּי כִּי בָּזָה נוֹכַל לְהַבִּין, כִּי מֵה שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ ז"ל בְּלִקוּ"א סִימָן קפ"ב שֶׁכֹּל מֵה שֶׁהָעוֹלָם מְדַבְּרִים בְּכֹל יְמֵי הַסְּפִירָה הֵם מְדַבְּרִים רַק מִהַסְּפִירָה שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם עֵינַי שָׁם, שֶׁהוּא מֵצַד רַחֲמָנוּת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עָלֵינוּ שְׂרוּצָה בְּתַקְנָתֵנוּ שְׁנוּבָה לְקַשֵּׁט אֶת עֲצָמֵנוּ כְּרָאוּי בְּלְבוּשֵׁי דִיקָר לְהַפְגֵּם בָּהֶם בְּמ"ט שַׁעֲרֵי הַקְּדוּשָׁה, וְעַל בֵּן הוּא יִתְבָּרַךְ מְסַבֵּב כָּל הַסְּפוֹת בְּאִפְּן שְׁיִהְיוּ כָּל הַמְּחֻשְׁבָּה דְבוּר וּמַעֲשֵׂה שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עִם קְדוּשׁ, בְּכֹל יוֹם וְיוֹם מְמ"ט יְמֵי הַסְּפִירָה, שְׂיָכִים דִּיקָא לְאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁל הַסְּפִירָה, כִּי הֵם בְּחִינוֹת הַלְּבוּשֵׁי דִיקָר.

(וּמֵה שֶׁרַבֵּנוּ ז"ל תִּפְסֵם אֶת בְּחִינַת הַדְּבוּר לְבַד וְלֹא הַזְכִּיר גַּם אֶת בְּחִינוֹת הַמְּחֻשְׁבָּה וְהַמַּעֲשֵׂה, וּכְפִי שֶׁאֲמַרְנוּ הֲלֹא גַם הַמְּחֻשְׁבָּה וְהַמַּעֲשֵׂה מִתְנַהֲגִים כְּפִי הַסְּפִירָה שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם, הוּא מְשׁוּם כִּי רַק עַל יְדֵי הַדְּבוּרִים דִּיקָא יְכוּלִים לְהַתְּבוּנָן אִיךְ שֶׁהֵם שְׂיָכִים לְהַסְּפִירָה שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם דִּיקָא, וּכְמוֹ שֶׁכָּתַב שָׁם בְּפִרוּשׁ זֶה לְשׁוֹנוֹ: "וּמִי שֶׁהוּא מִבִּין יוֹכַל לְשִׁמּוֹעַ וְלִידַע זֹאת אִם יִטָּה אֲזוּנוֹ הַיָּטִב לְסַפּוּרֵי דְבָרֵיהֶם וְכוּ", עַד כָּאִין. וְגַם כִּי עַל יְדֵי זֶה יִבִּין גַּם אֶת הַמְּחֻשְׁבָּה שֶׁקֹּדְמָה לְהַדְּבוּר וְגַם אֶת הַמַּעֲשֵׂה הַבָּא אַחֲרֵי הַדְּבוּר, אִיךְ שֶׁהֵם גַּם בֵּן שְׂיָכִים לְהַסְּפִירָה שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם דִּיקָא, כִּי כָּל מְחֻשְׁבָּה בְּהַכְרַח שֶׁתְּבוּא לְתוֹךְ הַדְּבוּר כְּמִבְאֵר שָׁם בְּסִימָן ס"ו בְּהַתּוֹרָה וַיְהִי נָא כִּי שְׁנַיִם בְּרוּחָךְ אֵלַי אוֹת ד' בְּתַחֲלָתוֹ עֵינַי שָׁם, וְכֵן הַדְּבוּר הוּא

הִינּוּ שְׁתֵּרָאָה לומר כֹּל תְּבָה וְתָבָה שְׁאֵתָה מוֹצִיא מִפִּיךָ בְּתַפְלָה - בְּאֵמֶת, כְּמִבְאֵר שֶׁם בְּסִימָן ט' הַנ"ל וּבְסִימָן קי"ב בְּהַתּוֹרָה צִהַר תַּעֲשֶׂה לְתָבָה עֵינַי שָׁם, וְאִז תִּרְגִּישׁ טוֹב טַעַם מְתִיקוֹת הַתַּפְלָה כְּפִי מָה שְׁמִבְאֵר שֶׁם בְּסִימָן ס"ה בְּהַתּוֹרָה וַיֹּאמֶר בַּעֲזוֹ אֶל רוֹת אוֹת ב' עֵינַי שָׁם, וְעֵינַי עוֹד מְזִה בְּסִפּוֹר עֲלֵים לְתַרוּפָה מִכְתָּבֵי מוֹהֲרֵינ"ת מִכְתָּב ש"א.

וְלִבֵּן טוֹב לְהַפְרִישׁ צְדָקָה קֹדֶם הַתַּפְלָה כְּמִבְאֵר שֶׁם סִימָן ב' בְּהַתּוֹרָה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים אוֹת ד', כִּי גַם הַצְדָקָה הִיא בְּחִינַת אֵמֶת כְּמִבְאֵר הַיָּטִב שֶׁם סִימָן רנ"א בְּהַתּוֹרָה וַצְדָקָה תִּהְיֶה לָנוּ, וְעַל כֵּן עַל יְדֵי צְדָקָה נַעֲשִׂים כְּלֵי מִכְשָׁר לְקַבֵּל אוֹר הָאֵמֶת, שְׁעַל יְדֵי זֶה מִרְגִּישִׁין אוֹר מְתִיקוֹת הַתַּפְלָה.

ב. וְשִׁשָּׁאֲלֶתָ מָה הִיא הַמְטָרָה שֶׁל פּוֹרִים, וּמִדּוּעַ שׁוֹתִים יוֹן בְּפוֹרִים - הֲלֹא שְׂמִחָה מִתּוֹךְ שְׂכָרוֹת הוּא מִצַּד הַיֵּצֵר הָרַע, וְשְׂמִחָה מִצַּד הַיֵּצֵר טוֹב הוּא תּוֹרָה וְתַפְלָה, וְאִם כֵּן הֵיוּ צְרִיכִים לַעֲסֹק בְּפוֹרִים בְּתוֹרָה וְתַפְלָה כֹּל הַיּוֹם, וְלֹא לְשָׂתוֹת יוֹן.

דַּע חֲבִיבֵי כִּי שְׂכָרוֹת מִצַּד הַיֵּצֵר הָרַע הוּא בְּשִׁשׁוֹתֵינַי יוֹן לְשִׁכְרָה סֵתֶם בְּשִׂאָר יְמוֹת הַשָּׁנָה שְׁלֹא בְּרִצּוֹן חֲכָמִים, וְאִז הוּא מְגַנֵּה מְאֹד, וְכִמּוֹ שְׁאָמְרוּ חז"ל עַל הַפְּסוּק "כִּי יִתֵּן בְּפֹסֶם עֵינָיו יִתְהַלֵּךְ בְּמִישְׁרִים" (עֵינַי יִלְקוּט שְׁמַעוּנֵי רַמְזוֹ תתק"ס), וְכְמִבְאֵר בְּלִקוּ"ת סִימָן כ"ו וּבְסִפּוֹר הַמִּדּוֹת הַנִּקְרָא סִפּוֹר הָא"ב חֵלֶק שְׁנֵי אוֹת ש' שְׂכָרוֹת סִימָן ד' שְׁעַל יְדֵי הַשְּׂכָרוֹת שׁוֹכְחִין לְגַמְרֵי הָאֲזוּהָרוֹת שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם.

אֲבָל הַשְּׁתִּיָּה בְּפוֹרִים, מִכִּיּוֹן שִׁיְסוּדֶיהָ חז"ל וּקְבֻעוּתָהּ חוֹבָה (מְגִלָּה ז' ע"ב), הֲרֵי הִיא מִצּוּהָ, וְעֲלֵינוּ לְהִזָּהֵר בָּהּ וּלְקַיְמָהּ בְּכֹל כַּחוֹתֵינוּ כְּלֵי שׁוֹם הַתְּחַכְּמוֹת, כִּי הֵם אָמְרוּ וְהֵם אָמְרוּ, הֵם אָמְרוּ שֶׁהַשְּׂכָרוֹת מְגַנֵּה בְּכֹל שְׂאָר יְמוֹת הַשָּׁנָה, וְהֵם אָמְרוּ כִּי הַשְּׂכָרוֹת בִּימֵי הַפוֹרִים חוֹבָה, וְכֵן נִפְסְקָה

ההלכה בשלחן ערוך ארח חיים הלכות פורים, ואסור לנו להרהר אחר דבריהם הקדושים כלל, כי מי יבוא אחר המלך את אשר כבר עשוהו כל צדיקי וחכמי הדורות, ונהגו כן אחריהם כל פשרי ותמימי לב שבישראל עם קדוש בכל הדורות.

משל למה הדבר דומה, לרופא ממחה ונאמן שקבע לחולה סדר אכילתו והזהירו מאד לבל ישתפר בינו וכו', זולת יום אחד או שנים בשנה קבע עליו חובה להשתפר לטובת רפואתו. אם כי לכאורה נדמה להחולה שיהי היפך הנהג הנכון, אבל בודאי אם החולה רוצה באמת בטובתו של עצמו שיתרפא מחליו, יבטל דעתו לגמרי ולא ירהר אחר מצות הרופא ויזהר מאד לקיים דבריו בשלמות.

כן הוא בדבר השכרות בימי הפורים הקדושים שקבעו לנו חז"ל, כי הם השיגו בעצם השגתם ורחב בינתם שבימים קדושים אלו ממשיכים עלינו אלקותו ותברך במצוות אלו דיקא, כמו שאנו ממשיכים אלקותו ואדנותו ותברך עלינו ביום הכפורים הקדוש על ידי התענית וכו'.

והענין, כי השתייה והשכרות בימי הפורים הקדושים מרומם את המוחין ומרחיב את הדעת דקדשה ומחזק את הזכרון דקדשה, שהוא לזכור ולהאמין באחדות השם ותברך הן בתורה ותפלה, הן במשא ומתן ואכילה ושאר צרכי הגוף, בכל ימות השנה.

כלל זה יהא מסור בידך, כי שויתי ה' לנגדי תמיד שהציג רבנו הרמ"א ז"ל בתחלת שלחן ערוך ארח חיים עולה על כל סעיף וסעיף מכל ד' חלקי השלחן ערוך, ולכן אין שום הפרש והבדל אצלנו בין הסעיף הראשון שבסימן ס"א בשלחן ערוך ארח חיים, ובין הסעיף השני שבסימן תרצ"ה שם.

ומאלף תבין שטוב מאד לומר התפלות הקדושות שבספר לקוטי תפלות המדברים מכל המצוות הנוהגים בימי הפורים הקדושים איך לקיים בכונה

בפְּשִׁיטוֹת וּבְתַמִּימוֹת, וְהֵם תְּפִלָּה יו"ד וּתְפִלָּה נ"ו שְׁבַחֲלֶךָ הָרִאשׁוֹן, וּתְפִלָּה ל"ז שְׁבַחֲלֶךָ הַשֵּׁנִי, לְבַד מִמָּה שְׁטוֹב מְאֹד שְׁמַעְצֻמְךָ תְּתַפְּלַל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּפִי הַרְגֵּל לְשׁוֹנֶךָ וְתִשׁוּחַ לְפָנָיו כָּל עֲנִינֶיךָ וְסִבּוֹתֶיךָ וְכו' שְׂאֵתָה נִמְצָא כְּעֵת, בְּכַדֵּי לְבוֹא לְקִיּוֹם מִצְוֵה זֶה בְּחֶפְזָ לֵב בְּאַהֲבָה וּבִירְאָה בְּשִׂמְחָה בְּתַמִּימוֹת וּבִישִׁרֵת לֵב, בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ וּבְרִצּוֹן כָּל הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּים וּבְרִצּוֹן כָּל הַבְּשָׂרִים וְהִירְאִים הָאֱמֵתִיִּים הַהוֹלְכִים בְּעַקְבוֹתֵיהֶם הַקְּדוֹשִׁים מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם, אָמֵן סְלָה.

וּבְזֶה אֲסִים כְּעֵת מִכְתְּבֵי זֶה, יְדִידֶךָ אוֹהֲבֶךָ בְּלֵב וּנְפֶשׁ חֲפֵצָה וְחֶפְזָ בְּהַצְלַחְתֶּךָ הָאֱמֵתִיית וְהַנְּצַחִית וּמִצְפָּה לְרְאוֹתֶךָ שְׂמַח וְטוֹב לֵב גְּדִלִי אֶהְרֵן קַעֲנִיג

לט

בע"ה, יום א' פְּרֻשֶׁת תְּצַוֶּה, ז' לַחֲדָשׁ אֲדָר שְׁנַת ה' תשכ"ג לפ"ק, פה עיר
הקדֵשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכְבֵי"א.

לכבוד הַבְּחֹר הַיָּקָר וְהַנְּעִלָה יֵרָא ה', מר שִׁיחִי'ה, הַמְּכַנֶּה.....

אַחַר דְּרִישַׁת שְׁלוֹמֶךָ הַטּוֹב אֹדִיעֶךָ כִּי לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי מִכְּתָבְךָ. וּבְדַבַּר כּוֹנֵנִי
לְדַעַת כַּחֲךָ בְּמַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה, הוּא לְטוֹבָתְךָ עַל פִּי מֵאֵמֶר חַז"ל
בְּכַתְּבוֹת דָּף ס"ז ע"א, עֵינֵי שָׁם.

וְהִנֵּה יְמֵי הַפּוֹרִים הַקְּדוּשִׁים מִתְקַרְבִּים וּבָאִים, וּמִהֲרָאוּי לְרְאוֹת לְקַיֵּם בְּכָל
הַכַּחוֹת אֶת דְּבָרֵי הַצְּמוֹת וְזַעֲקָתָם בְּתַעֲנִית אֲסַתֵּר שֶׁהוּא בְּהַאי שְׁתָּא
בְּיוֹם ה' הַבָּא עָלֵינוּ לְטוֹבָה, וּלְקַיֵּם אֶת יְמֵי הַפְּרִים הָאֵלֶּה בְּזִמְנֵיהֶם לַעֲשׂוֹת
אוֹתָם יְמֵי מִשְׁתָּה וְשִׂמְחָה וְכו' בְּפִשְׁיטוֹת גְּמוּר בְּלִי שׁוּם הַתְּחַכְּמוּיוֹת.

וְאַשְׁרֵיךָ אִם תִּזְכֶּה לְבִסּוּמֵי בְּפוֹרֵיָא בֵּינָן הַמְּשַׁמַּח בְּפִשְׁיטוֹת, כִּי כָּל הַמְּצוּוֹת
הַקְּדוּשׁוֹת הַנּוֹהֲגִים בְּיְמֵי הַפּוֹרִים הַקְּדוּשִׁים הֵם בְּסוּד מַחִית טְמֵאת קַלְפַת
הַזֶּן עֲמַלְק יִמַּח שְׁמוֹ שֶׁהוּא טְמֵאת פָּגַם הַבְּרִית, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב "אֲשֶׁר קָרָד
בְּדֶרֶךְ" וְכו', וְעַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לְבַחֲיַנַּת קְדֻשַׁת תְּקוּנַת הַבְּרִית, שֶׁהִיא הֲרַפּוּאָה
הָאֲמִתִּית שֶׁכְּלָנוּ צְרִיכִים לָהּ וּמְצַפִּים וּמִשְׁתַּוְּקָקִים לְקַבְּלָהּ בְּשִׂמְחָה בְּיְמֵי
הַפּוֹרִים הַקְּדוּשִׁים הַבָּאִים עָלֵינוּ לְטוֹבָה, כְּמִבְּאֵר בְּכָל הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים.

וּבְזֶה אֲסִים כַּעַת בְּכַרְפַּת חַג פּוֹרִים כֶּשֶׁר וְשִׂמְחָה, אוֹהֲבֶךָ בְּלֵב וְנַפְשׁ חַפְצָה
בְּאַמַּת

גדלי' אהרן קעניג

ואם כן, מה זה שאמרו רז"ל ביומא דף ס"ט ע"ב לענין היצר הרע דעברה, שאנשי כנסת הגדולה כחליניהו לעיני'ה ושקוהו ואהני דלא מגרי ביה לאיניש בקריבתה, הלא השכל הצח האמתי שיש לו לאדם יכול להתגבר ולעמד נגד כל התאוות שבעולם. אלא בודאי כי אנשי כנסת הגדולה ראו עוד בימיהם שהשכל והחכמה האמתית מתמעטת, ואלו היה נשאר כח היצר הרע בעינו, אי אפשר היה להתגבר עליו עוד, כי אכדה חכמת החכמים וכינת הנכונים נסתתרה והשכל הצח ירד כמה מעלות אחרונות ואין עוד בידינו עם מה ללחם נגד היצר הרע, ונמצא עולם חרב, כי מעתה אין ביד האדם הבחירה לעשות פרצונו, ואין שָׂכָר וְעָנָשׁ. ועל כן בכדי שהבחירה תעמד בעינה ושתמיד יהיה כח באדם לבחור פרצונו, הכרחו לכל זה, וכחליניהו לעיניה של היצר הרע דעברה שלא יתגרה ביותר חס ושלוש, והבן.

אחובי בני חמדת לבבי, הנה ימי חג הפורים הקדושים הבאים עלינו לטובה מתקרבים ובאים אלינו ואל כל ישראל, והזמן גרמא לקים מצוות קדושות הנוהגים בהם פעם בשנה, שומה עלינו להרבות בתפלה לפני אבינו שבשמים שיחננו ויברכנו שנוכה לעשות רצונו יתברך בלבב שלם בתמימות ובפשיטות גמור, בכדי לקבל יחד עמם אור הנעם העליון שבעליונים המתגלה אז ונוקב ויורד עד התחתון שבתחתונים ומאיר בו וממתיק גם מעליו כל מיני מרירות שבעולם, בזכות הצדיק יסוד עולם שרצוננו לקיים עצותיו הקדושים המביאין אותנו לקיום כל מצוות התורה הקדושה באהבה וביראה ובשמחה אמתית שאין לה קץ, כי הוא עלה שמים וירד עז מכטחה לכל הירודים והשפלים שבעולם, והאיר אור השם יתברך בכל המקומות החשוכים והאפלים והנדהים, לא הניח לא פנה ולא זווית ולא קרן וכו' שלא הדליק והכנים לשם אורו יתברך שמו, בכדי שכל

הַנוֹפֵל לְשֵׁם כְּבֹד יִמָּצָא אֵיזָה קֶרֶן אֹר וַיּוּכַל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ לְאֹרוֹ וְלִצְאֹת
מֵאֲפֵלָה לְאֹר גָּדוֹל.

דְּבָרֵי אֲבִיךָ אֶהְבֶּדָּ לְנִצְחָה

גְּדֹלֵי אֶהְרֹן קַעֲנִיג

פְּרִישֵׁת שְׁלוֹם מִיְחַדָּת לְזוֹגְתֶּךָ הַצְנוּעָה וְהַחֲכֻמָּנִית תַּחֲוִיָּה וְלִבְתֶּכֶם
הַנְּחַמְדָּת תַּחֲוִיָּה יֵאָת כָּל הַמְשַׁפָּחָה, וּבִבְרִפְת חַג פּוּרִים פָּשִׁיר
וְשִׁמַּח לְכָלְכֶם.

אֲבִיךָ הַנַּ"ל

סתימאה", הכונה על שני בחינות תורה, כי יש שני בחינות תורה, תורה שבנגלה ותורה שבנסתר. וכשלוּמדים ועוסקים בתורה שבנגלה, בזה מעוררים רחמיו יתברך, בחינת רחמים פשוטים דזעיר אנפין, והשם יתברך מתפלל עלינו, ותפלה זו של השם יתברך בעצמו היא בחינת התגלות אור בחינת תורה שבנסתר, כי תפלה זה בחינת נסתר כמבאר לעיל בסימן כ"ב בהתורה חותם בתוך חותם עין שם, שזה בחינות רחמים גדולים דעתיקא סתימאה, דלית שמאל תמן וכל הדינים נמתקים, כמבאר בסימן מ"ט בהתורה לשמש שם אהל בהם, עין שם.

נמצא כי למוד תורה שבנגלה זה בחינת התעוררות רחמים פשוטים דזעיר אנפין, הינו שהתורה בעצמה מתפללת ומבקשת שיתעוררו עלינו רחמים גדולים דעתיקא סתימאה, הינו שיתגלה לנו אור בחינת תורה שבנסתר. ומעתה מה טוב ויפה לעינים ומה מתוק לחיך דברי רבנו בספר הא"ב אות ל' למוד חלק א' סימן נ"א מה שכתב: "החזור תלמודו, התורה מבקשת מאת השם יתברך שיגלה לו טעמי תורה וסתר'ה", הינו כנ"ל, והבן.

ובזה אסים פעת מכתבי זה, בכרבת חג פורים כשר ושמה, וכשם שעל ידי מרדכי ואסתר בשושן הבירה בימים ההם, שהם בחינת תורה שבנגלה ושבנסתר כמבאר בלקו"א סימן יו"ד בהתורה ואלה המשפטים המדברת מהמחאת כף ורקודין, נמתקו כל הדינים בשרשם ונתרומם קרנם ומזלם של ישראל עם קדוש, בן נזכה גם בזמן הזה על ידי שמחת פורים בהמחאת כף ורקודין בתמימות ובכשיטות, לעורר שתי בחינות תורה, להמתיק בזה כל הדינים מעלינו ומעל כל בית ישראל, ולראות בהרמת קרן הצדיקים האמתים המגלים אוריתא דעתיקא סתימאה בסוד מגלת אסתר כמובא, לחיותנו בהיום הזה לנצח.

נאם ידיו עו לנצח

גדלי אהרן קעניג

רלג

בעזה"י, יום ראשון בשבת שבו היו הלויים אומרים בבית המקדש לה' הארץ ומלואה וגו', לסדר צו את בני ישראל, י"ד לחדש אדר שני, ערב פורים דמקפין בדת פה עיר קדשנו ותפארתנו ירושלים תובב"א, ופורים דפְּרוּזים, שנת ה' אלפים תש"ל לבריאת עולם.

לכבוד ידיד נפשי עזר, אוהב דבק מאח, המדת לבבי, אשר מדי דברי בו זכר אזכרנו לטובה האמתית והנצחית את אשר נדבה אותו ורוחו ולבו הפהור להתקשר בעבותות האהבה בכל רמ"ח אבריו ובכל שם"ה גידיו וכו' ובנפשו ורוחו ונשמתו וכו' וכו' לאמתת קדשת הצדיק יסוד עולם רבנו נחל נבע מקור חכמה זיע"א ועכו"א, הלא הוא הרה"ח כש"ת מוהר"ר ... שיחיה.

אחר דרישת שלומך הטוב כמשפט לעושים באימה וביראה רצון קוניהם, אודיעך פי לנכון הגיעני מכתבך החביב, תוכו רצוף אהבה תרומת נדבת לבך הפהור לצרכי חג הפורים הבא עלינו לטובה. ישלם ה' לך פעלך הטוב ומשפּרתך כפולה ומכפלת להתברך מאת ה' מן השמים בכל הברכות הפתובות והמסורות בתורה שבכתב ושפּעל פה וכו'.

אודות שאלתך ששאלת במכתבך וזה לשונך: "נא לכתב לי על הא ד'משנכנס אדר מרבין בשמחה', הלא לפי דברי רבנו הקדוש צריכין להיות תמיד בשמחה גם בכל השנה כלה בכל האפשר, אם כן במה משנה שמחה זו מהשמחה של כל השנה". עד כאן.

תשובה. הלא תדע כי שמחה דקדשה היא בחינת אין סוף, כמו שכתוב "עו וחדוה במקומו", וכמוכן ומבאר בדברי רבנו בלקו"א סימן ה' בהתורה פחוצרות ובסימן כ"ד בהתורה אמצעותא דעלמא, עין שם. ומזה בין תבין, כי כמו בהשגות אין סוף ברוך הוא, הגם שתמיד עוסקים

ישראל עם קדוש להשיג אורו יתברך, אף על פי כן בודאי צריכים להתחדש מדי פעם בפעם להשיגו יתברך יותר ויותר, כמו כן הוא השמחה בו יתברך שמו, שיש להרבות מחדש השמחה משנכנס אדר, הגם שיש לעבד אותו יתברך בשמחה תמיד, כי אין סוף וקץ ותכלית לשמחתו יתברך שמו, ולכן צריך תמיד להרבות בשמחה, כי כל כמה שתרבה השמחה ותכנס בה, עדין יש עוד ועוד וכו'.

ומה שקבעו חז"ל התחדשות השמחה משנכנס אדר בכל שנה ושנה, הענין הוא כך, כי השמחה היא כלי לקבלת התורה, כמבאר היטב שם בסימן ס"ה בהתורה ויאמר בעז אל רות עין שם, וימי הפורים הקדושים הם זמן של קבלת התורה מחדש, כמבאר בגמרא שבת דף פ"ח ע"א: "קימו וקבלו היהודים, קימו מה שקבלו כבר", ועל כן נכון להכין הכלי שהיא השמחה, בקרוב וסמוך לימי הפורים בכל שנה ושנה מחדש, בכדי שנוכל לקבל בה התורה מחדש; כידוע שבכל זמן מתעורר למעלה אור הקדושה כפי שהיתה בימים ההם, ונשפעת למטה בזה העולם בזמן הזה כפי הכנותנו, ועל כן בכל שנה ושנה משנכנס אדר מרבין בשמחה מחדש, הינו שאנחנו מכינים בעצמנו מחדש הכלי שהיא השמחה, בכדי שיהיה לנו כלי לקבל בתוכה התורה מחדש; כי זהו עקר שלמות קיום התורה - פשטמחין בה, כי כל כלה עקרה השמחה, כמו שכתוב "פקודי ה' ישירים משמחי לב".

כן יתן ה' לנו וכן יוסיף עלינו טובו וחסדו ושמחתו, לשמח בכל לב ברקודין והמחאת כף אל כף בימי הפורים הקדושים הבאים לקראתנו לשלום, בכדי שיאיר עלינו השמחה מלמעלה, שהיא התורה הקדושה שאנחנו עתידין לקבלה בימי הפורים מתוך שמחה ורצון, וכמוכן היטב בסימן יו"ד בהתורה ואלה המשפטים המדברת משמחה מרקודין והמחאת כף, עין שם.

ביותר מסגלים אותם העשרה מזמורי תהלים שגלה לעם סגלה, נמצא שכל עקר הגאלה תלויה באמירת מזמורי תהלים.

ועל כן תראה דבר נפלא, שעם כל הצעקות האימות שנמצאים בספר תהלים, עם כל זה מתר לאמרם תמיד, גם בשבת קדש וימים טובים שאז אסור לומר תחנונות ובקשות - מתר לומר תהלים, וגם בזמן שאסור ללמד - יש דעות שמתר לומר תהלים כמבאר בשלחן ערוך, כי סוד תהלים עולה על הכל, והוא מתפרש לכמה בחינות וענינים, פעם לקול פוכים ופעם לקול ענות גבורה, ופעם לקול שיר ושבח ופעם לקול רצוי ופיוס וכו' וכו', בכל מקום ובכל זמן לפי ענינו, כי הוא הגנון העליון על כל העליונים, שהוא שרש כל החכמות האמתיות וכו' שבעולם, שמשם נמשך כל עקר תקוני האמונה האמתית הממהרים את הגאלה השלמה האמתית, והוא בנין המלכות דקדשה לנצח כנ"ל, אמן סלה.

ויען כי ימי הפורים הקדושים ממשמשים ובאים עלינו ועל כל ישראל לטובה, אחשב כי מן הראוי לשמח את לב מעלת כבודו הטהור בדברי תורה המשמחין את הלב מעניינא דיומא, והוא כי שמעתי מפה קדוש מו"ר עט"ר הגאון החסיד והענו האמתי כקש"ת הרב רבי אברהם זיע"א שטרינהארץ (פוכב לב) שאמר בשם ספרים, שענין אכילת הסעודה בפורים והשתיה הינו השכרות בפורים בדת - הם בסוד תקון חטא אכילת עץ הדעת טוב ורע. דהנה עץ הדעת יש דעות בדברי חז"ל מה ה'ה, יש אומרים חטה היתה, ויש אומרים ענבים סחטה לו וכו', פמוכא במדרש רבה ובזהר הקדוש. ועל כן, על ידי אכילת סעודת פורים בפת, מתקנין פגם חטא עץ הדעת למאן דאמר חטה היתה; ועל ידי השכרות בנין בפורים בדת, מתקנין פגם חטא עץ הדעת למאן דאמר ענבים סחטה לו. ובאמת אלו ואלו דברי אלקים חיים ושניהם אמת, ועל כן בפורים אנחנו צריכין לקיים שניהם באחד טובים, עד כאן דבריו.

ועל פי זה פרשתי בעזרת ה' יתברך האי דאמר רבא: "מחייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוד מרדכי". דהנה עקר חטא עין הדעת הוא מה שעל ידי החטא נתערכו הטוב והרע ונתחברו כל כף הטוב והרע עד שקשה להבחין ביניהם, פי מאז אין לך טוב שלא יהיה מערב בו מאיזה בחינת רע, ואין לך רע שלא יהיה מערב בו מאיזה בחינת טוב, שזהו פרוש "עין הדעת טוב ורע", "הדעת" דיקא, שהוא לשון חבור, כמו שפתוב "והאדם ידע", הינו שעל ידי חטא אדם הראשון נעשה בחינת התחברות טוב ורע ונתערכו כנ"ל. ונמצא שתקון החטא, הוא לברר ולהפריש ולהבדיל בין הטוב והרע.

וזהו מאמרם ז"ל: "חיב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוד מרדכי", הינו שצריכים לקיים השתיה פדת בפורים כל כף, עד שעל ידי זה יתתקן חטא עין הדעת טוב ורע, הינו שיהיה נפרש ונבדל הטוב מהרע. וזהו "עד דלא ידע וכו'", "דלא ידע" דיקא, שלא יהא חבור עוד בין הטוב והרע שזה בחינת ארור המן וברוד מרדכי.

ומתוך הדברים נשמע, כי אף על פי שגם אכילת סעודת פורים גורמת בחינת התקון, אבל בעקר נעשה תקון זה על ידי השתיה פדת והשכרות דקדושה בפורים; כי על כן התירו זאת רק בפורים, מה שאין כן בכל השנה כלה.

ועתה בוא וראה נפלאות ה', שבאותו פסוק שמדבר מחטא עין הדעת, מרמז בו גם התקון. דהנה בחטא עין הדעת טוב ורע נאמר: "ותרא האשה וגו' ותקח מפיו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל" (בראשית ג' ו'), שזהו ענין פגם חטא עין הדעת. הנה בפסוק זה בעצמו נרמז התקון, הינו כנ"ל שאכילת סעודת פורים והשתיה בו גורמים התקון, וזהו סוד "מפריו" שהוא אותיות "פורים", לרמז שבימי הפורים הקדושים נתתקן חטא עין הדעת טוב ורע, בחינת "מפריו", על ידי המצוות הקדושות הנוהגות ב"פורים", ודי בזה פעת. השם יתברך יזכנו ברחמי לקיים בהם בזמניהם

בְּכֹל שָׁנָה וְשָׁנָה כָּל הַמִּצְוֹת הַקְדוֹשׁוֹת הַנוֹהֲגוֹת בָּהֶם, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי יִכְלְתוּ בְּאַמַּת בְּשָׁלְמוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְכַרֵּר וּלְהַפְרִישׁ הַטּוֹב מִהָרַע, וְנִזְכָּה לְגַאֲלָה שְׁלֵמָה אֲמֵתִית וְנִצְחִית אֶדְ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל סְלָה.

וּבְזֶה אֲסִים פְּעַת, מִנְּאִי יְדִירוּ עוֹז לְנִצְחָה, הַמַּעֲתִיר לְטוֹבָתוֹ וּלְטוֹבַת כָּל בְּנֵי בֵיתוֹ שְׂיִחִיו בְּכֹל עַת מִצְאָה בְּתַפְלָה וְעַל מְקוֹמוֹת הַקְדוֹשִׁים וְקִבְרֵי הַצַּדִּיקִים הָאֲמֵתִים הַשׁוֹכְנִים כְּבוֹד בְּעִיר הַקִּדְשׁ וּבְאַרְצֵנוּ הַקְדוֹשָׁה תוֹכְבֵּ"א, וּמִצְפָּה לְהַתְּבַשֵּׁר בְּשׁוֹרָה טוֹבָה בְּקָרוֹב, בְּכַרְכַּת חַג פּוּרִים כְּשֶׁר וְשִׁמְחָה בְּאַמַּת לְאַמַּתוֹ.

גְּדִלִי אַהֲרֹן קַעֲנִיג

נָא לְפָרֵם שְׁלוֹם בְּשָׁמִי לְמַעַלְת כְּבוֹד גִּיסוֹ, יְדִידֵי הַרְה"ג ר' ... שְׁלִיט"א. גַּם לְמַסָּר לוֹ בְּשָׁמִי בְּרַכַּת חַג פּוּרִים כְּשֶׁר וְשִׁמְחָה.

הַצִּ"ל

והַאֲנָשִׁים שֶׁלְּחֹ הִמָּה וְחִמְרֵיהֶם, אֲנֹנִי וְכָל סֵטֶר מְסֹאֲבָא דְלִהּוֹן, יִשְׁנִי לֹוֹן
בְּנוֹקְבִיהוֹן וַיִּמְרוֹן בְּגוֹ כַפִּי, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוֹשׁ יִצְאִים בְּיַד רָמָה, לְעַמֵּק
בְּתוֹרָה וּבְתַפְלָה וּבְמִצּוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים אֲשֶׁר הֵם חִיִּינוּ וְאֶרְךְ יָמֵינוּ,
בְּרִי"ש גַּל"י.

וַיִּתֵּי סֵפֶר הַחֲכָמָה, הוּא סֵפֶר הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא שֶׁל אֲדוֹמו"ר הַקְּדוֹשׁ
גַּנְמ"ח זִיע"א לְקוּמֵי מוֹהֲר"ן, חֶלֶק שְׁנֵי, וְנַחְזִי כְּתוּב הֶדֶר בּוֹ בְּסִימָן
ע"ד: "אַחַר פּוּרִים קוֹרִין פְּרֻשֶׁת פְּרָה שֶׁהִיא הַכְּנָה לְפֶסַח וְכוּ', כִּי בְּתַחֲלָה
הָיוּ כָּל הַהֲתַחֲלוֹת מִפֶּסַח, וְעַל בֵּן כָּל הַמִּצּוֹת הֵם זָכָר לִיְצִיאַת מִצְרַיִם,
וְעַכְשָׁו (וְלֹא סִיִּים)". וְכִבֵּר נִתְלַבְטוּ בְּזֶה אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַמְּפָרְשִׁים, וּפְרָשׁוּ
כְּמוֹ שֶׁפְּרָשׁוּ.

וּלְפִי עֲנִיּוֹת דַּעֲתִי נִרְאָה לִי לֹוֹמֵר, כִּי בְּמָה שֶׁכָּתַב "וְעַכְשָׁו (וְלֹא סִיִּים)",
הוּא כֹּא בְּזֶה דִּיקָא לְהוֹרוֹת לָנוּ דֶּרֶךְ חֲדָשׁ בְּעִבּוּרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר
בְּלַתּוֹ אִי אֶפְשָׁר הָיָה לָנוּ כְּהִיּוֹם בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֲנִי לְדַעַת אִידָּ וּמָה נֶעֱבַד אֶת
ה'; הֵינּוּ שֶׁעַכְשָׁו כָּל הַהֲתַחֲלוֹת הֵם מִ"עַכְשָׁו" דִּיקָא, וְכִמוֹ שֶׁיִּתְבָּאֵר בְּעִזְרוֹת
ה' יִתְבָּרַךְ.

כִּי דוֹרוֹתֵינוּ אֲנִי עַד בִּיאַת גּוֹאֲלֵנוּ צַדִּיק, הֵם שׁוֹנִים וּמְשֻׁנָּים בְּכַמָּה דְבָרִים
מִהַדּוֹרוֹת שֶׁלְּפָנֵינוּ, כִּי אִזּוֹ הָיוּ נַעֲשִׂים הַבְּרוּרִים כְּמַעַט כָּל מִדָּה וּמִדָּה בְּפָנֵי
עֲצָמָה, הֵינּוּ שֶׁהִנְסִיּוֹנוֹת שֶׁנִּתְנַסּוּ הַדּוֹרוֹת שֶׁלְּפָנֵינוּ וְשֶׁבְּחִירְתָּם הָיוּ צְרִיכִים
לְבַחַר הַטּוֹב וְלִמְאֵם הָרַע, הָיוּ בְּכָל דּוֹר בְּמִדָּה יְדוּעָה אַחַת מִן הַמִּדּוֹת
הָרַעוֹת הָרַבּוֹת, בְּדֶרֶךְ כָּלֵל. וְלָבֵן בְּתַחֲלָה הָיוּ כָּל הַהֲתַחֲלוֹת בְּזִמְנֵי יְדוּעָה,
בְּאַחַד מִזְמַנֵּי קוּמַת שָׁנָה, שְׁאִזִּי הָיָה מְסַגֵּל בְּיוֹתֵר לַעֲשׂוֹת הַהֲתַחֲלָה הַטּוֹבָה
וּלְפָנֵם אִזּוֹ אֵל הֵיכְלוֹת דְּקַדְשָׁהּ, מָה שְׁאִיִּן בֵּן בְּזִמְנֵים אַחֲרִים.

אַבָּל בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ, שֶׁהִנְסִיּוֹנוֹת רַבּוּ כְּמוֹ רַבּוּ וְעַצְמוֹ מִשְׁעֵרוֹת רֵאשֵׁנוּ
בְּכָל יוֹם וְיוֹם, עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאֲתָנוּ לְחוּד, פֶּעַם בְּמִדָּה רְעָה זֹאת

ופעם במדה רעה אחרת, שזה גורם בלבול וערבוּכּוּיָא גדולה, ולכן צריך
 שתהיה ההתחלה גם בן - בבחינת "ועכשיו", הינו בכל עת ורגע שבכל
 יום ויום; פי מכרחים אנחנו לעשות בכל פעם התחלה חדשה, להתחיל
 מעכשיו ממש. הינו תכף שבא לידינו איזה התעוררות תשובה, אנו צריכים
 מעכשיו בזו הרגע לחטף מיד לעשות איזה שהוא טוב, להתאחו באיזה
 מעשה טוב שהוא, הן בלמוד תורה והן בעבודת התפלה והן בקיום איזה
 מצוה או הדור מצוה והן באיזה מעשה טוב, ולא דוקא מצוה ממש אלא
 בכל דבר שיש בו רצון השם יתברך, כדי לעשות איזה רצון ונחת להשם
 יתברך ולהתאחו בו. ובכל יום ויום, ובכל שעה ושעה, ובכל רגע ורגע,
 תכף בשרואים שאפשר לנו לחטף איזה טוב, צריכין מיד להזדרז לחטפו
 ולעשותו ולקיימו, פי בכל איזה שהוא עשייה וקיום דבר שיש בו רצון ה',
 אנחנו יוצאים מהגלות הוא שרוצה להתגבר עלינו באותה שעה, ולא
 עוד אלא שזה גם נותן בנו כח ואמץ ומעודד אותנו ומכין אותנו לקראת
 הגאולה השלמה העתידה לבוא בכלל, וגם בפרט, בבחינת "קרבה אל
 נפשי גאולה".

ולפיכך מה טוב להסתפל בעין השכל תמיד על הרמזים שמרמזין לנו
 מלמעלה בכל מחשבה דבור ומעשה שבכל יום ויום, כמבאר היטב
 בלקו"א סימן ג"ד בהתורה ויהי מקץ זכרון, אשר הקדוש ברוך הוא
 מצמצם אלקותו מאין סוף עד אין תכלית עד נקדת הפרפו של עולם
 הגשמי, ומזמין לו לכל אדם מחשבה דבור ומעשה לפי היום ולפי האדם
 ולפי המקום, ומלביש לו בזאת המחשבה דבור ומעשה שמזמין לו, רמזים
 כדי לקרבו לעבודתו וכו', עין שם, שזהו עקר הגאולה השלמה העתידה
 לבוא, שנתקרב אז בכל פעם ביותר לעבודת השם יתברך כמובא; ולבקש
 הרבה מהשם יתברך שייזכנו להבין היטב וישנשכיל להתעמק בראוי בכל
 מחשבה דבור ומעשה שתזדמן לנו מאת ההשגחה העליונה, עד שגדע

מה נעשה בזה באמת יקר וגדלה לכבוד השם יתברך ולכבוד תורתו הקדושה ולכבוד צדיקיו האמתים אשר הוא חפץ ביקרם, באפן שגם בחינות החטיפות שלנו תהיינה ביישוב הדעת אמתי, ואזי בודאי שכל פעלה טובה שנזכה לעשות תהיה בבחינת "קרבה אל נפשי גאלה" על ידי עשייתה. וכן תמיד, כי תמיד נמצא האדם בבחינת הוה, שזה בחינת "ועכשו", ואין לזה סיום במשך כל ימי חייו. ואולי זהו פגנת מה שכתוב "ולא סים)". וכבר מבאר שסוד פר"ה זה בחינת התפלה, כמבאר שם בסימן נ"ה בהתורה אפא שאול, עין שם באות ד' ה' ו'.

עוד נראה לי לומר בכוננת תבת "ועכשו", שבא לרמוז לנו ולהורות לנו הרוצים לכנס בעבודת השם יתברך, שאין לנו להסתפל אז כי אם על השעה הזאת של עכשו לבד שאנו עומדים בה, ושלא להסתפל אז לא על העבר ולא על העתיד. כי ענין זה הוא יסוד גדול וסמיכה גדולה, ולפעמים גם מכריע, לאלה האנשים הרוצים לכנס בעבודת השם יתברך. כי לפעמים אף על פי שנתעוררים להתקרב לעבודת השם יתברך, מפל מקום כשנזכרין ממה שהיה בעבר או כשמרחיקין הדאגה על העתיד לזמן יותר רחוק, אזי נופל כבודות או פחד, או גם שניהם יחד, עד שנתרחק על ידי זה שוב חס ושלום מעבודת השם יתברך. ולכן מאד צריכים להיות זהיר, שבשרוצים לכנס לעבודת השם יתברך, אל ישים לנגד עיניו כי אם אותה השעה בלבד, וכעין המבאר שם בסימן רע"ב על הפסוק "היום אם בקלו תשמעו", כי זולת זה לא יוכל האדם למצא ידיו ורגליו בשום אפן לצאת ממה שצריך לצאת ולהנצל, ולזכות להגיע למה שאיש הישראלי צריך להגיע, כי טבע דאגת העבר והעתיד לבלבל את דעת האדם, ועל כן צריך להסיר אותם אז מהלב, ולהתקשר בקשר אמיץ להשגחתו יתברך שמו שברגע הזאת, עד שיהא קבוע בעבודת השם יתברך, ואז בודאי יכנס לחיים טובים ארפים ולשלום בעבודת השם יתברך.

וְזָהוּ מַה שֶּׁכָּתַב רַבְנּוּ ז"ל שֶׁם בְּסִימָן ל"ד בְּהַתּוֹרָה וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְּלַכֶּת
 בְּהַגִּים בְּאוֹת א': "וְהַתְּקוֹן הוּא, עַל יְדֵי שֶׁמִּקְשֵׁר אֶת לְבוֹ לְהַנְקֵדָה הַשֵּׁינִי
 לְלְבוֹ בְּעַת הַזֹּאת, וְעַל יְדֵי זֶה נִתְבַּטַּל הַחֲרָפָה הַשׁוֹרָה עַל לְבוֹ", עַד כָּאֵן
 לְשׁוֹנוֹ. הֵינּוּ בְּנִ"ל, כִּי כָּל הַפְּגָמִים שֶׁנַּעֲשִׂים עַל יְדֵי חַטָּאוֹת הָאָדָם, שׁוֹרִים
 הֵם עַל לְבוֹ סְבִיב, בְּסוּד (יְחֻזְקָא ל' ה' ה') "זֹאת יְרוּשָׁלַם בְּתוֹךְ הַגּוֹיִם שֶׁמִּתִּיחָה
 וְגו' ", כִּי יְרוּשָׁלַיִם זֶה הַלֵּב, בְּמִבְאֵר בְּכַמָּה וְכַמָּה מְקוֹמוֹת בְּדִבְרֵי רַבְנּוּ ז"ל,
 וְהִיא נִתּוּנָה בְּתוֹךְ הַגּוֹיִם, הֵינּוּ שְׁהִיא נִמְצָאת בְּתוֹךְ כָּל הַפְּגָמִים וְהַחֲטָאִים
 שֶׁעָשׂוּ מִתּוֹעֲבוֹת הַגּוֹיִם הַשֵּׂיכִים רַק לְהַגּוֹיִם וְלֹא לְיִשְׂרָאֵל, וְאִין עֲצָה וְאִין
 תְּבוּנָה לְצִאת מֵהֶם, אֶלָּא עַל יְדֵי שֶׁמִּקְשֵׁר אֶת לְבוֹ לְהַנְקֵדָה הַשֵּׁינִי לְלְבוֹ
 בְּעַת הַזֹּאת, הֵינּוּ עַל יְדֵי שִׁיתֵן אֶל לְבוֹ לְהַבִּין הַרְמוּזִים שֶׁמְרַמְזִין לוֹ מִלְּמַעְלָה
 בְּנִ"ל מַה שֶׁשֵּׁינִי לוֹ בַּשָּׁעָה וּבְרַגַע הַזֹּאת שֶׁעוֹמֵד בָּהּ, וּיקְשֵׁר אֶת עֲצָמוֹ
 לְזֹאת הַנְּקֵדָה, הֵינּוּ לְאוֹתוֹ הַדְּבָר הַטּוֹב שֶׁיְכוּל לַעֲשׂוֹת בְּאוֹתָהּ הַשָּׁעָה,
 וְיִחַטֵּף וְיַעֲשֶׂה מִשְׁהוּ טוֹב בְּעַת הַזֹּאת, וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁתַּחֲרַר מִהַחֲרָפָה וְיָבוֹא
 לְכָל טוֹב שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי אַחֲרֵי שֶׁהָאָדָם יוֹצֵא מִבֵּית הָאֱסוּרִים לַחֲפָשִׁי, יוֹכֵל
 לְהַרְחִיב לְעֲצָמוֹ לְטוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים, אֲמֵן סְלָה.

אַהוּבֵי חֲבִיבֵי, חֲבֵרֵי הַיָּקָר מְכָל יָקָר, שִׁים נָא לְפָד הַיֵּטִב לְכָל הַדְּבָרִים
 הַנֶּאֱמָרִים לְעִיל, וְתִבִּין מִדַּעְתְּךָ לְהַרְחִיב בִּינְתֶךָ בְּזֶה יוֹתֵר וְיוֹתֵר
 כִּפִּי דַעְתְּךָ הַרְחֵבָה, בְּאֶפֶן שִׁיתְּמַלְאוּ כָּל מִשְׁאָלוֹת לְפָד לְמוֹכָה הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת
 וְהֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת תְּמִיד מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְגַם טוֹב שִׁתֵּן אֶת מִכְתָּבִי
 לְהַחֲבִירִים הַחֲכִיכִים שֶׁהַשְׁתַּתְּפוּ בְּצַדִּיקְתֶּם עֲבוּרֵי שִׁיקְרָאוֹ אוֹתָהּ, כִּי מִכְּבָר
 יוֹדַע וּמְפִיר אֲנִי בָּהֶם שֶׁכְּשֵׁרִים וְתַמִּימִים הֵם, וּבְיָדָאֵי יִהְיוּ לָהֶם דְּבָרֵינוּ
 לְמִשִּׁיב נֶפֶשׁ, וּכְתִיב "אֵל תִּמְנַע טוֹב וְגו'".

ה' הַטּוֹב יֵיטִיב עִמָּנוּ בְּכֹלל וּבְפָרֵט, וְיִשְׁלַח ה' מְהֵרָה דְּבָרוֹ הַטּוֹב, רַפּוּאָה
 שְׁלֵמָה מִן הַשָּׁמַיִם רַפּוּאָה הַנֶּפֶשׁ וּרַפּוּאָה הַגּוּף לְאַמְךָ הַצַּדִּיקָנִית תַּחֲוִיָּה,
 בְּתוֹךְ שְׂאֵר חוֹלֵי יִשְׂרָאֵל, בְּזִכּוֹת הַצַּדִּיקֵי אֲמֵת שֶׁאֲנִי חוֹסִים בְּצִלָּם אֲשֶׁר

אֶהוּבֵי חֲבִיבֵי, הֵכֵר נָא מִחֲדָשׁ יִקַּר תִּפְאָרֶת גְּדֹלַת נִשְׁמָתְךָ הַקְדוּשָׁה
וְהַטְהוֹרָה הַחַצוּכָה מִתַּחַת פְּסַא הַכְּבוֹד, וְחַמַּל נָא עָלֶיךָ שְׁלֵא תִלְךְ
חַס וְשָׁלוֹם לְאַבְדוֹן וְהַפְסַד חַס וְשָׁלוֹם, בְּבַחֲיַנַּת "אֵנָּה בְּרִיהַ קְלָה שְׁבִיִּים
וְאוֹלָנָא לְפּוֹמָא דְלוֹיְתָן" (עֵינ לְקו"א סִימָן י"ז). וְהַעֲצָה הַיְעוּצָה לָזֶה הוּא
לְהַחְזִיק הַכְּלֵי זַיִן בַּיַּד, הֵינּוּ לְעַסֵּק תָּמִיד בְּדַבְרֵי הַתְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים לְפָנֵי
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי עַל יְדֵי הַתְּפִלָּה זוֹכִין לְכָל טוֹב שֶׁפְּעוּלָם, כַּמְבָאָר בְּדַבְרֵי
רַבְנּוּ בְּלְקו"ת סִימָן קי"א, עֵינ שָׁם.

וְהֵנָּה נִכְנָסְנוּ כְּכֹר בַּחֲדָשׁ אֲשֶׁר בּוֹ מְרַבִּין בְּשִׁמְחָה הוּא חֲדָשׁ אֲדָר, וּמוֹבָא
בְּסִפְרֵים הַקְדוּשִׁים כִּי אֲד"ר הוּא רֵאשִׁי תְּבוֹת שֶׁל הַפְּסוּקִים: "רֵאשׁ
דְּכֶרֶךְ" אַמֶּת, לוֹמֵר שֶׁהַחֲדָשׁ הַזֶּה מְסַגֵּל מְאֹד לְהַתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל
יְדֵי הַדְּבִוּר, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אַמֶּת וְחוֹתְמוֹ אַמֶּת, וְעַל יְדֵי דְבִוּרֵי אַמֶּת, אוֹר
הָאֶמֶת שֶׁהוּא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְאִיר בּוֹ. וְעַל בֵּן הַחֲדָשׁ הַזֶּה שֶׁמְרַמֵּז בּוֹ סוּד
הַדְּבִוּר שֶׁל אַמֶּת, מְסַגֵּל מְאֹד בְּיוֹתֵר מִכָּל שְׂאָר חֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה לְהַתְקַרֵּב
לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי דְבִוּרֵי אַמֶּת שֶׁל תּוֹרָה וְתְּפִלָּה וְכוּ' שֶׁהֵם אַמֶּת, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב "תּוֹרַת אַמֶּת וְגו'", וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב "קְרוֹב ה' וְגו'" לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ
בְּאַמֶּת". וְכֵּן תְּבִין לָמָּה נִתְּוֹסַף לָנוּ מִצְוֹת קְרִיאַת הַמְּגִלָּה בְּפֶה דִּיקָא,
בַּחֲדָשׁ הַזֶּה דִּיקָא, וְהֵינּוּ מִשׁוּם שְׂנִישׁ בּוֹ תּוֹרָה וְתְּפִלָּה וְכוּ' כַּמּוֹבָא.

וְכֵּן אִסִּים כַּעַת מִכְּתָבֵי זֶה, בְּתַקְנָה שְׁנֵיהֶם יִמְצָא אוֹתְךָ בְּרִיא וְשָׁלֵם בְּגִשְׁמִיּוֹת
וּבְרוּחָנִיּוֹת, וּבְצַפְיָה לְהַתְּבַשֵּׁר מִמֶּךָ בְּשׁוֹרָה טוֹבָה בְּקְרוֹב. מִנְּאֵי יְדִידְךָ בְּאַמֶּת
לְנִצּוֹחַ הַחַפְּזִין בְּהַצְלַחְתְּךָ הָאֶמֶתִּית הַנִּצְחִית.

גְּדִלִי אַהֲרֹן קַעֲנִיג

נתאספנו בשלשה מנינים מאנשי שלומנו יצ"ו בהספה שלי לחגג בשמחה ההלולא הקדושה של רבנו הקדוש זיע"א, ובתוך הסעודה קראנו וספרנו המעשה של יום הששי מספור המעשה הנראה של הו' בעטליר'ם, וה' עזרני שהסברתי בטוב טעם ודעת את ספור המעשה, איך שזה עולה על כנסת ישראל עם קדוש ועליהם הצדיק האמת רופא נאמן ורחמן, ועל המלחמות הנמשכות שביניהם לבין הסטרא אחרא וכל פתותיהם מימים ימימה, ואיך שהסטרא אחרא ברב טפשותה וגסותה ממאסת את עצמה בעיני ישראל עם קדוש, אף על פי שנדמה לה שהיא שולטת עליהם, על ידי שהיא מכבידה את עלה עליהם בלא צדק ובלא משפט, ובעקר על ידי גזרותיהם שלא נוכל לקיים התורה הקדושה והמצוות המעשיות חס ושלום, ועל ידי זה הסטרא אחרא מתחלת לשנאות את ישראל ביותר עד וכו' שישראל בורחים ממנה וכו', ונתעורר חמתם ושנאתם ומצוים להרג אותם חס ושלום ולאבדם מן העולם חס ושלום, אבל ההשגחה העליונה על הכל משגחת בעינא פקיקא שלא יהרגו בכליון, רק נשארת בחלשות, אבל אינה מתה לגמרי, דגמירי שאין המות שולט על כלל ישראל, כי לא אמר ה' למחות שם ישראל, והבעטליר שהוא בלא ידים, הוא מרפא את כנסת ישראל בהנגון ובהצדקה וכו' וכו', ומשמח את ישראל עם קדוש, בהראותו להם יקר תפארת גדלת קדשת כל נקדה ונקדה טובה שנמצא בישראל לרב.

אחר כך עברתי לדבר ולקשר הדבורים הנזכרים עם המצב שאנחנו נתונים בו, ואמרתי כי הגה ימי חג הפורים הקדושים הם ימי משתה ושמחה, ובהם חוגגים על מפלת המן הרשע ועוזריו, כל שונאי ישראל ימח שמם בימים ההם. ומוכא בספרים הקדושים, שבעשותו העץ גבוה חמשים אמה, היתה פונתו להתגבר ולעלות ולינק מקדשת שער החמשים ששם שרש חיות נפשות ישראל, ואם חס ושלום היה עולה בידו לקבל יניקה משם, היה מכלה חס ושלום את ישראל חס ושלום, והקדוש

ברוך הוא הפר את עצתו וקלקל את מחשבתו והשיב לו גמולו בראשו ותלו אותו על אותו העץ גבוה חמשים אמה. כי מי שרוצה לטפס ולעלות למקום שלא שיך לו מתוך גסות ומתנאה בעשרו, אזי משם דיקא בא לו מפלה, ונופל עד לשאול תחתית ומתחתיו, וגם מה שבידו נפל ממנו.

בזמן הזה ששונאי ישראל עם קדוש פתחו עלינו באש המלחמה דוקא בעצם יום הכפורים, אין זה סתם מקרה חס ושלום, אלא מתכנן ומחשב בדיוק באותה בחינה שהמן הרשע ימח שמו וזכרו הפיל פור הוא הגורל מיום ליום ומחדש לחדש וכו' עד שיצא לו לדעת בגורלו היום והחדש, אשר לבסוף נהפך פור המן לפורנו, ונהפוך הוא אשר ישלמו היהודים המה בשנאייהם. הינו, כי יש ענן שריו תורה נמסרו לחיצונים, אשר לכן אנחנו קמים בחצות לילה ומתאבלים על חרבן בית המקדש ועל רוי התורה שנמסרו לחיצונים, והחיצונים הללו חושבים כל מיני מחשבות רעות איך לאבד ולכלות עם ישראל, והחיצונים הללו הם שחשבו וקבעו להם את יום הכפורים הקדוש לפרץ בו מלחמה נגד ישראל, גם בן מאותו הטעם של המן הרשע ימח שמו בשעתו, כי יודעים הם שביום הכפורים הקדוש מאיר בו בחינת כתר שהוא שער החמשים כמובא, ורצו להתפס בו למשך קדשת היום המאיר משער הנו"ן ולהכות בו את ישראל חס ושלום (אחר יום שמיני עצרת הסתכלתי בהעברה בעלמא בלקוטי הלכות חלק חשן משפט, וראיתי שמביא שהגורל של המן היה מכון כנגד הגורל שעשה הכהן גדול ביום הכפורים).

אבל עלינו להיות בטוחים חזק בחסדי השם יתברך כי לא תמנו ולא כלו רחמי יתברך שמו, וכשם שהמן הגיע לו ולורעו מפלה גדולה בימים ההם, בן נבטח בה' שיפיל לפנינו את כל שונאי ישראל עם קדוש בזמן הזה, ויתקים בנו מקרא שכתוב: אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה' מגן עורך ואשר חרב גאותך, ואתה על במותימו תדרך, וישראל עשה חיל ומוסיף כח בקדשה של מעלה, בבחינת "תנו עז לאלקים", ומשם ישפע

וְנֵעַ וַיֵּצֵא מִמְּקוֹמוֹ, וְעָלָה בְּפִי הַנְּרָאָה לְחַפֵּשׂ וּלְטַעַם הַסֵּפֶר בַּקְּבָה, וְעַל יָדֵי
זֶה הַקּוֹיָא אֶת הַתּוֹלְעָת, וְנַח לוֹ. וְהֶעֱקָר אֶהוּבִי, לְהַתְּפַלֵּל הַרְבֵּה לְהַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ שְׂיִצְלִיחַ הַמַּעֲשֵׂה וְכוּ'. וּמְאֹד לְהַשְׁגִּיחַ שְׁלֵא לְהַפְּוֹת מְרִיתִיחַת הַחֶלֶב.

ד. בְּעֵנֵן שְׂכָרוֹת פּוֹרִים, אֵי עֶצֶד וְשָׁמַע בְּקוֹלִי, שְׁתִּשְׁתֶּה בְּפוֹרִים יַיִן טוֹב
יֹתֵר מִהַרְגִּיל, אֲבָל בְּאַמְצַע הַסְּעוּדָה, וְזֶה טוֹב מְאֹד, כִּי נַעֲשִׂין
עַל יָדֵי זֶה גַם בֵּן בְּכַחֲיוֹנַת עַד דְּלֹא יָדַע, וְזֶה גַם בֵּן כְּרִדְךָ בְּגִי אָדָם שְׁשׁוֹתִין
וְשִׁמְחִין בְּתוֹךְ הַסְּעוּדָה.

וּבְזֶה אִסִּים בְּעַת מַכְתְּבִי זֶה אֵלֶיךָ, מִנְּאִי יְדִידְךָ בְּאַמַּת לְנִצַּח הַמְּצַפָּה לְשָׁמַע
מִמֶּךָ כֹּל טוֹב סָלָה, שְׁלוֹם בֵּית, שְׁלוֹם הַפְּרָטִי וְשְׁלוֹם הַכְּלָלִי וְכוּ', אֶהְבֶּךָ
גְּדִלִי אֶהְרֵן קַעֲנִיג

המארכעות שלנו נגע ללב כלם, וכל העיר ירושלים וכו' רעשו ורעדו מזה, וכלם קבלו ישועתנו רק בהכרת הנהגת השגחתו יתברך בנסים ובנפלאות בבימי קדם.

ועגנתך תרפני לשאל מאתי להורות לך דרך היחוד, ושתזכה שיהיה להשם יתברך ממך נחת וכו'. אם כי ברור לי כי מה שאני יודע גם מעלת כבודו יודע, אף על פי בן אשכנזי לו כרצונו. אבל איני בא אלא כמזכיר בלבד, כי יש ולפעמים נתעלמה הלכה גם מהגדול וכו', וגם זה בהשגחה מאתו יתברך שמו, להניח מקום גם להקטן להתגדר בו בידוע.

והנה דבר האחדות בין היחיד הבורא וכל הנברא, מזדקר מתוך כל מאמר ומאמר מאמרות ה' אמרות מהורות שבספרו הקדוש של רבנו נחל נבע מקור חכמה זיע"א, בידוע לכל מעמיק ומעין בספריו הקדושים, אבל משום שבזמן האחרון בא לידנו שלמדתי התורה סימן י"ט בלקוטי מוהר"ן תנניא בשבת פרשת זכור בעיר הקדש צפת"ו בסעודה שלישית שהיינו בצותא עם החברים ועם כמה אורחים חשוכים וכו', ועלה בידנו בעזרת ה' יתברך לבאר התורה הנזכרת בטוב טעם ודעת, על פן עצתי אמונה כי ישם דבר ה' אשר ביד רבנו הננומ"ח בהתורה י"ט הנזכרת אל לבו הטהור, ומשם בארה לבאר לעצמו כל משאלות לבו לטובה, וכן גם להשפיע מטובו לאחרים המקשיבים לקול דבריו הנעימים, להורות להם המסלה העולה בית א'ל.

ורצוני וקספי מאד לכתב למעלת כבודו מה שאמרתי השיך לסימן י"ט הנזכר, אבל מאד יתענג מהדברים אחרי אשר יתברר ויתבהר בלבו וכדעתו כל התורה הזאת. והוא, כי בהתורה הזאת אנו רואים ביותר בעליל איך שרפנו שולל מלהוציא המצוות שבתורה מקיומם בפשטות ולהעמידן רק על המשפלות לבד, וראה זה פלא שלבאורה נדמה שרפנו בעצמו השתמש כאן בזה והוציא ענין מחית עמלק מפשטותו ממש

והעמידו על המשפלות, הינו בי פּרש הענין - להתרחק מהחקירות והפילוסופיא של המחקרים והפופרים שהם בחינת עמלק ימח שמו וזכרו. אבל הסברתי זאת, בהקדים לבאר מה שמצינו בתורתנו הקדושה שתי פעמים ענין מחית עמלק: האחד בפרשת בשלח, ושם כתוב: "כי מחה אמתה את זכר עמלק"; והשנית בפרשת פי תצא, ושם כתוב: "תמחה את זכר עמלק"; וקשה איך יתקיימו שני מקראות הללו. ותרצתי כי עד שבא נבוכדנצר הרשע ובלבל את העולם, באמת היתה המצוה של מחית עמלק בפשטות ממש מטל על עם ישראל למחותו, ולכן נצטווה בזמנו שאול המלך עליו השלום: "לך והחרמתה את עמלק וגו'", לקיים "תמחה את זכר עמלק"; אבל אחרי שבא נבוכדנצר ובלבל את העולם, אין יכלת בידנו לקיים מצוה זאת בפשיטות, כי לא גרע מי הוא מזרע עמלק ימח שמו בברור, כי הרי מטעם זה אנו מתירין אפלו גר עמוני ומואבי לבוא בקהל ה' כהיום, ולכן עתה בזמן הזה מחית עמלק הוא רק ביד הקדוש ברוך הוא, כי רק הוא יתברך יודע מי הם ואיזה הם זרעו של עמלק, ועל זה נאמר: "כי מחה אמתה את זכר עמלק".

ומביין שעכשו אין בידנו כלל לקיים מצות מחית עמלק בפשטות גמור, לא נשארו בידנו קיום מצוה זאת בפשיטות גמור אלא כפי הלמוד של רבנו הקדוש, דהינו להתרחק מהאפיקורסות והאבן נגף שבחכמות חיצוניות ולמחותם, ועל ידי כך יעלה רצון לפניו יתברך למחות זרע עמלק ממש מתחת השמים בכל מקום שהם, ועלינו יערה ה' רוח ממרום לשוב בתשובה שלמה לפניו יתברך מתוך אהבה בתענוגים, לטהר מטמאת מת ולזכות לחג פסח פשוט ושמח.

מנאי ידו עוז לנצח

גדלי אהרן קעניג

תקנב

בעזה"י, היום יום ראשון בשבת פרשת צו, יו"ד לחדש אדר השני שנת תשל"ח לפ"ק, פה עיר קדשנו ותפארתנו ירושלים עיר עז לנו תוכב"א. לכתב יד נפשי עוז, הרה"ח המפלא בתורה ובחסידות והשוטה מימי המתוקים של הנחל נבע מקור חכמה, כש"ת מוהר"ר ... שליט"א.

אחר דרישת שלומך הטוב במשפט, הנני לאשר קבלת מכתבך מיזם ראשון ויקרא, יחד עם תרומת לכתב הטהור. תשואות חן חן לך אהובי ידידי חביבי, בה יתן ה' וכה יוסיף לך אלה פעמים ככה, וברכות שמים יחולו על ראשך עד בלי די, במבאר בדברי רבותינו הקדושים וזרונם לברכה.

והנה זכינו אתמול בשבת קדש לקרא בצבור פרשת זכור, ומאמינים אנחנו באמונה שלמה שנמחה בזה השתא זכר עמלק באיזה בחינה יותר מבשנה שעברה, כי בכל פעם שקורין פרשת מחית עמלק, זכרו נמחה באיזה בחינה ביותר, עד שנופה והשם יתברך ימחה שמו וזכרו לגמרי.

ובהיותי עוסק ביום ו' ערב שבת קדש פרשת זכור בלקו"א סימן ק"ך מענין מה שצריכין לנסע להצדיק האמת לשמע מפיו תורה ולא די בספרי מוסר לבר וכו', בא על רעיוני שגם כל ענין התורה הזאת שיה לענין מחית עמלק.

דהנה רבנו הקדוש מביא שם הפסוק מה שאמר השם יתברך למשה רבנו עליו השלום: "כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע וגו'" שמדבר מענין מחית זכר עמלק, והתבוננתי שבאמת אלו זכינו היינו יכולים למחות זכר עמלק מתחת השמים בזכות "נעשה ונשמע" שאמרנו במעמד הר סיני, אלא שגם החטא ועל ידי מעשה העגל נגרם פגם בכל בחינות עשייה שבעולם, ומאז עשית העגל אין שום מעשה מצוה יכולה להיות בתכלית השלמות, ואין בכחה לעורר בשלמות, ולכן בהכרח לנסע לשמע

תורה מפי הצדיק האמת, שהרי ספרי מוסר מכיין שהם בבחינת עשייה, אין בכם לעורר את האדם בתכלית השלמות. וזהו מה שיש שלש בחינות בהתקרבות להצדיק האמת, במבאר בהתורה אנכי לעיל סימן ד', ומבאר שם שאף על פי שראה פני הצדיק ונתן לו ממון לצדקה, עדן אינו יודע באיזה דרך מהלך, עד שיתודעה לפניו, ואז שומע תורה מפי הצדיק האמת, שבה כלולים כל התקונים השייכים לו לשרש נשמתו. ולכן ישראל נוהרים מאד לשמע קריאת פרשת מחית עמלק מפי הקורא בצבור דיקא, כי אזי הרי זה נחשב כאלו שמענו קריאתה בסיני מפי משה רבנו מפי הגבורה.

כן יעורנו השם יתברך לשמע בצבור גם קריאת המגלה בפורים הפא עלינו לטובה, וגם לקים כל שאר המצוות הנוהגים בפורים, שכל זה הוא בחינת מחית זכר עמלק. והגם כי בבחינת עשייה לבד בכל ימות השנה, קשה מאד לשבר קלפת עמלק, אבל במצוות היום של חג הפורים הקדוש, זוכים שגם בבחינת מעשה המצוות מקימים מצות מחית עמלק. וזהו שכתוב: "ועשה אתו יום משתה ומשתה", הינו שבמעשה המצוות הנוהגים בפורים, זוכים למחות זכר עמלק שכתוב בו "זכור את אשר עשה" לך עמלק וגו'". פרוש: הגם שמעשה העגל גרם שקלפת עמלק יחליש פח עשייה, בחינת "אשר עשה" לך וגו'", אבל אין פחו במעשה המצוות שביום הפורים, שאז העשייה בלי שום פגם, בחינת "ועשה אתו יום משתה ומשתה", אדרבה, עשייה זו היא מחית זכר עמלק וכו'.

וכמו בימים ההם, כן בזמן הזה נזכה לקים גם דברי הצומות וזעקתם, ומתוכם נושע תשועת עולמים בעשית ימי משתה ומשתה לנו ולכל ישראל אמן סלה.

מנאי ידידך לנצח, דורש שלומך ומובתך בזה ובכא גדלי' אהרן קעניג

בית נאמן לה' לתורתו לעמו ולארצו הקדושים; וכן היו דברי תפילתי גם אצל הכתל המערבי, מקום אשר שכנה לא זזה משם לעולם. תפילתי בעת: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי.

מכתבך הנעים קראתי כמה פעמים בשמחה ובכאב, ובכל פעם שקראתיו מחדש נדמה לי שנתגלה לי ביותר מהר נפשו הזכה והצחה משלג. נדמה לי שהבנתי יותר לרוחך הנעלה ולמשימתך שהטלת עליך ושהצבת לך למטרה בחיים; ועל הכל שמחתי ביותר על שהנוד מבינה שמטל עליך לבנות בית נאמן בישראל. ושוב הנני מאחל לך ומברך אותך, שהקדוש ברוך הוא יזמין לך את זיווג הנכון בנקל ובקרוב ברצונך, לתפארת לבית אבותיך היקרים שיחיו.

והנה חג הפורים הקדוש כבר נמצא בכל גבול ישראל בכל מקום שהוא, והוא עתה מתקרב ובא גם לפה עיר הקדש ירושלים תוכב"א, ובעוד כמה שעות בלבד גלך בעזרת ה' לשמע קריאת המגלה בצבור, ולפי דברי רבנו הקדוש נב"ח זיע"א יש בזה משום מצות מחית זכר עמלק.

אכתב לך שאלה ששאלה אותי אחת מהבנות שמשותפות בשעור שלי, בעת השעור ביום רביעי בערב, וגם תשובתי מה שהשכתי לה בעזרת ה' על שאלתה.

שאלה. אם עמלק יחזר בתשובה, אם נקבל אותו. שאלה זו באה אחרי שהסברתי בעזרת ה' את מצות מחית זכר עמלק בטוב טעם ודעת, אבל בנראה ישנם עוד פאלה שהם פאלו רגישים לשמע המלים "מחית זכר עמלק", ואדיר חפצם ועו רצונם, להחליף את העגש החמור הזה שנתן לעמלק, לחוננו על ידי שישוב בתשובה ויתחרט על מעשיו הרעים שעשה, ויקבל על עצמו לא לעשותם עוד, ושיעשה מעתה רק טוב לישראל סלה.

תשובה. אם ישובו בתשובה שלמה, נקבל אותם בשתי ידיים ובזרועות פתוחות; אבל מספקני מאוד אם דבר כזה עדון מציאותי לגביהם, הינו לגבי זרע עמלק ממש. יען כי תמיד "תשובה" כָּאָה מתוך נקיפת מצפון וחרטה על העול שעשיתי. נקיפת מצפון זה, בא על ידי אור ה' שפתאם מתנוצץ לו לאדם במוחו ובלבו. האור הזה מאיר לו לאדם לראות ולהבין עד כמה שטעה והטה דרכו מדרך הישר, וכשאדם רואה ומבין זאת, מתנחם בדעתו, ורצונו לחזור למוטב, כי אף אחד לא רוצה להיות רע. אך "עמלק" מרב זדון לבו חטא כל כך הרבה, עד שהכריח מפניו ומזרעו לגמרי את אור ה' המתנוצץ לפעמים במח ולב האדם על מנת להישיר דרכו, ולא נשאר בו אלא ניצוץ מאוד חלש, שאין בכחו אלא להחזיק חיותו שיתנועע בעולם כמו שאר הפריות בלבד, אבל לא יותר מזה. ולפיכך קשה מאוד לומר שיתכן אצלו דבר כזה שיתעורר בתשובה.

ולפיכך, הן אמת שזכרו של עמלק ימחה לגמרי מן העולם, אבל כהיום אין אנחנו יודעים בברור להצביע על שום גוי לומר שהוא מזרע עמלק בודאי, כי כבר נתבלבל העולם בימי סנחריב, ולכן אנחנו מקבלים גרים אפלו גוים שיושבים בארץ עמלק, ורק ה' הוא יודע מי הם זרע עמלק בברור, שאין בהם שום ניצוץ קדוש כלל, ושהם כל בלם גאווה וגסות בלבד שאין דגמתם כלל בעולם, והוא יתברך בלבד ימחה את זכר עמלק, ורק ה' הוא יתברך מסבב תמיד סבות לחסל את הרע הגמור הזה מן העולם, לטובת כל העולם.

ובפרשת זכור ובקריאת המגלה שאנחנו בני ישראל עם קדוש קורין בצבור בכל שנה ושנה פה בארץ, כזה אנחנו מעוררים מלמטה ועושים אתערוטא דלעילא שה' ינקם בו ויבער את רוח הטמאה מן הארץ וישמידהו מתחת השמים.

אֲנִי אָמַרְתִּי בְכוֹנֵת סִנְחָרִיב הִרְשַׁע שְׁפֹלְפֹל אֶת כָּל הָעוֹלָם, שֶׁהִי'ה בְכַדִּי
 שְׁלֵא נוּכַל לְקַיֵּם מִצְוֹת מַחִית עַמְלֵק, וְחָשַׁב שְׁבוּזָה יַעֲלֶה בְיָדוֹ לְהַעֲלִים
 וּלְהַסְתִּיר אוֹתָם גַּם מֵעֵינַי הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, אָבֵל "אֵתָה מָרוֹם לְעוֹלָם הִי"
 בְּתוֹב, וּלְעוֹלָם יָדוֹ עַל הָעֲלִיוֹנָה, וְהוּא יוֹדֵעַ כָּל הַנְּסֻתוֹת וּלְפָנָיו נִגְלוּ כָּל
 הַתַּעֲלֹמוֹת, וְהוּא יִתְבָּרַךְ יִמְחָה שְׁמוֹ וְזָכְרוּ שֶׁל עַמְלֵק יִפְחַ שְׁמוֹ וְזָכְרוּ. וְזֶהוּ
 מֵעַם "זָקַף גְּדוֹל" שֶׁבָּא עַל תְּבַת "זָכּוֹר", שֶׁהוּא קוֹ וְשִׁתִּי נְקֻדוֹת, שֶׁהוּא
 בְּגִימַטְרִיא כ"ו, כְּמִגְנֵן שֵׁם הַיְי"ה בְּרוּךְ הוּא.

מִנְאֵי הַמַּתְפַּלֵּל תְּמִיד לְשְׁלוֹמָה, אֲסִים מִכְּתָבִי זֶה כָּעַתָּה, בְּכַרְפַּת שְׁמַחַת
 פּוֹרִים.

גְּדִלִי אֶהְרֵן קַעֲנִיג

תקנה

בעזרת השם יתברך ויתעלה, היום יום ראשון בשבת שבו היו הלויים אומרים בבית המקדש... מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו וגו' לסדר תזרי"ע, כ"ד ימים לחדש אדר השני שנת חמשת אלפים ושבע מאות ושלושים ושמונה לבריאת עולם, פה עיר קדשנו ותפארתנו ירושלים תוכב"א.

לכבוד אהובי חביבי ידיד נפשי, מבקש אמת, מר ... שיחיה.

אחרי דרישת שלומך הטוב, אודיעך כי לנכון הגיעני בשעה זאת מכתבך החביב מיום חמישי כ"א אדר השני, ומאד שמחתי לקרותו, ורציתי לראות בו משלומך הטוב, שכבר יצאת מהחלשה שתקפה עליך בהיותך פה בארצנו הקדושה, אבל לא הזכרת מזה שום דבר. אמרתי הבה אקנה שעכשו אתה בריא וחזק פראוי, וה' יתן לך תמיד חיים ובריאות ושלוש בכל הבחינות המבארים בסימן י"ד בהתורה להמשיך שלום בעולם, בלקוטי מוהר"ן חלק א'. גם לא הודעתני איך עבר עליך שמחת חג הפורים הקדוש, כי הלא "ועכשו וכו'" פורים הוא ההתחלה לכל הנכנסים בדרך השם יתברך, במבאר בלקוטי מוהר"ן תנינא סימן ע"ד.

פה אצלנו ברוך ה' הנה הכל פשוטה, אך היו צריכים להתנהג מאד בזריזות ובוהירות, כי מיד היינו צריכים לקבל את השבת קדש, ונכנסנו ממלחמת עמלק שאין דגמתה בכל הימים טובים הקדושים, לשבת שבתון, והבן. ובודאי שמפאן מירושלים השפע הולכת לכל בירות העולם, ופשוט שזה היה מרגש גם אצל כל היהודים היושבים בערי הפרזות בכל מקום שהם. יתן ה' שנופה להטהר מטמאת עמלק, מטמאת זממת הנחש הארור מפל הבהמה, ולפגם בטהרה לקבל קדשת חג הפסח הפא עלינו לטובה בשמחה, אמן בן יהי רצון.

טוב עד כּלֹת הַנֶּפֶשׁ לְקַיֵּם מִצְוֹת הַתּוֹרָה בְּחֶשֶׁק וּבְשִׂמְחָה עֲצוּמָה, כְּרָאוּי לָנוּ לְעַבֵּד אֶת ה' בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לְכַבֵּד כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר אָנַחְנוּ חַיִּים עַל פְּנֵי הָאָרֶץ.

וַיֵּשׁ לְלַמֵּד מִזֶּה, שְׂפָאֲשֶׁר אָדָם נוֹפֵל מִחֶשֶׁקוֹ וּרְצוֹנוֹ הַטּוֹב לַתּוֹרָה וְלַמִּצְוֹת, שְׂסַגְלָתוֹ לְהִרְבוֹת בְּצִדְקָה, כִּי הַנִּפְיִלָה מוֹרָה עַל חֶסְרוֹן הַכְּלִי, שֶׁלֹּא יְכוּל לְקַבֵּל הַנֶּעֱמֵם הָעֵלְיוֹן, וְלִפְיֶכֶד אֵינוֹ מְרַגֵּשׁ הַנֶּעֱמֵם שֶׁבַּתּוֹרָה וּבְקִיּוּם מִצְוֹתֶיהָ, אֲבָל כְּשֶׁנּוֹתֵן צִדְקָה כְּרָאוּי לוֹ, אֲזִי נִשְׁלָם הַכְּלִי שָׁלוֹ, וּמִיָּד מְקַבֵּל שִׁפְעַ נֶעֱמֵם הָעֵלְיוֹן שִׁשׁוּפֵעַ תְּמִיד מִלְּמַעְלָה, וְחוֹזֵר לְקַיֵּם מִצְוֹת ה' וְלוֹמֵד תּוֹרָתוֹ בְּחֶשֶׁק וּבְשִׂמְחָה. וְזֶהוּ תֵרָף הַדְּבָרִים שֶׁאִמְרָתִי.

וְכָל זֶה אָנַחְנוּ רוֹאִים גַּם בְּעֵצֶם הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵם יָמֵי חַג הַפּוּרִים הַקְּדוּשִׁים הַבָּאִים עָלֵינוּ לְטוֹבָה, שֶׁהָרִי בְיָמֵים הַלָּלוּ אָנוּ מְקַבְּלִים תּוֹרָתֵנוּ הַקְּדוּשָׁה מִחֻדָּשׁ בְּשִׂמְחָה כַּמוּבָא בַּחֲזוֹ"ל, וְלִכְּנֹן יֵשׁ בּוֹ מִצְוֹת קְרִיאַת הַמִּגֵּלָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא "דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת", בְּחִינַת "דְּרָכֶיהָ דְּרָכֵי נֶעֱמֵם וְכָל גְּתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם" כַּאֲמָתָה שֶׁל תּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁדְּרָשׁוּ חַז"ל, וְגַם יֵשׁ בָּהֶם מִצְוֹת מְשֻׁלַּח מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ וּמִתְנוֹת לְאֶבְיוֹנִים, שֶׁזֶּהוּ עֲגִינֵי גְדִיבוֹת לֵב וּמִצְוֹת הַצִּדְקָה, שֶׁעַל יָדָהּ נַעֲשִׂים הַכְּלִים, הַיְנוּ הַמַּחֲזִין, לְקַבֵּל בָּהֶם שִׁפְעַ נֶעֱמֵם הָעֵלְיוֹן כְּרָאוּי, וְשֶׁלֹּא יִתְהַפֵּךְ חֶסֶם וְשְׁלוֹם לְמַחֲזִין שֶׁל חוּץ לְאַרְץ, בְּחִינַת חוֹבְלִים חֶסֶם וְשְׁלוֹם.

וַיִּזְכְּנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְקַבֵּל יָמֵי הַפּוּרִים הַקְּדוּשִׁים בְּשִׂמְחָה, לְהִתְחַדָּשׁ בָּהֶם, וְלְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הַנִּהְיָוְגִים בָּהֶם בְּכָל עֹז מִתּוֹךְ שִׂמְחָה שְׁלֵמָה, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְעוֹרֵר עַל יָדֵי זֶה אֲתַעְרוּתָא דְלַעֲלָא, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ שִׁפְעַ רַב טוֹב נֶעֱמֵם הָעֵלְיוֹן, וְעַל יָדֵי זֶה יִשְׁלָמוּ וְיִתְמַלְאוּ אֲצִלְנוּ כָּל הַחֶסְרוֹנוֹת בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ, וְנִגְיִלָה וְנִשְׂמַחָה בִּישׁוּעָתוֹ תְּמִיד לְפָנֵי ה', אֲמֵן נִצַּח סְלָה וְעַד.

תקמב

שערי

מפתח מועדים וזמנים

צדיק

חנוכה - פורים

כללי (ימי חנוכה הם ימי הודאה, בחי' שעשוע עוה"ב) ח רסה

כללי (שבת חנוכה בצפת, הלימוד בתורה י"ז ועניין המנורה) ח רסז-רסה

דמי חנוכה

עניינים - תשובה על תשובה (עיינן פנים) ח רסה-ער
עניינים - תיקון שפיקות דם הב' ח רסט, ערב
ביאור העניין בארוכה (עיינן פנים) י רנה-רסג
כללי ("במקום דמי חנוכה") ב רסה
כללי (צדקה בימי חנוכה) ח נב

ט"ו בשבט

יום הולדת מוהרנ"ת זיע"א ח רנה
עניינו וקשר לעניין תפילין ח רנה-רנט
כללי (ופירות ארצנו לכבוד ט"ו בשבט) ט ל

שבת חנוכה

ע"ד אם יש חיוב לנסוע כיום על שבת חנוכה למירון א רטז-ריח
הנהגת מו"ר רא"ש בעניין הנסיעה למירון על שבת חנוכה א ריז
הנהגת מוהרנ"ת בעניין הנסיעה לאומן על שבת חנוכה א ריז
כללי (שבת חנוכה תקס"ז) ד צו

פורים

נושאים בארוכה

ענייני פורים וד' פרשיות בארוכה - מספר אוצר היראה א קסט-קפ
ענייני הכנה לפורים ב קח, קיא-קיב
ע"ד השאלה מדוע שותים יין, הלא שכרות היא מצד היצה"ר ב קי-קיב
"משכנס אדר מרבין בשמחה" - והלא צריכים להיות בשמחה תמיד? ו כב-כד
ע"י מצוות פורים מתקנים חטא עין הדעת (וביאור "עד דלא ידע") ז מט-נא
ביאור בארוכה עניין "ועכשיו (ולא סיים)" (בליקו"ת סימן ע"ד) ז סט-עב
עצה לקיום השכרות למעשה ח קלט

עניינים שונים

זאת חנוכה - נר שמיני כולל הל"ו נרות ז קעח
מעוז צור - השיר נתתן לעורר בנו עזות דקדושה ... ז קעה
שמונת הימים - מרמזים על בחי' התגלות הדעת שלעתיד ח מה
אכילת מאכלי חלב - טעם בזה ח רסט

הכנה והנהגות

לקיים ימי הפורים וכו' בפשיטות גמור בלי התחכמויות ב קח
לומר תפילות בליקוטי תפילות ותפילות מעצמו ...
שומה עלינו להרבות בתפילה שנוכה וכו' ה מה
כללי ("גם מכתבי הוא בכלל הכנה וכו'") ה נב

אזכורים שונים

כללי (בסוד הדריידיל) ו רמח
כללי (חג אור האורות) ח נ
כללי (חנוכה - דם אדם) ט שט
כללי (לאחל שנה טובה עד גמר ימי חנוכה הק') ...
ט שיד
כללי (מלחמת החשמונאים נגד וכו', ע"פ ליקו"ת ד' וכו') ט שטו-שטז
כללי ("פירשתי החרוז הנפלא יוונים נקבצו וכו'") ...
ט שטו
כללי (מסיבה לילידי חברת תהלים) ט רצד

מחיית עמלק ושבט זכור

כל מצוות פורים הם בסוד מחיית עמלק ב קח
כל אחד כפי שורש נשמתו בכסא הכבוד, צריך להסיר חרפת עמלק בחלקו ד קה
נחתם גזר דינם להכריתם ולכלותם, משום שהם בעצמם החטאים (עיינן פנים) ה קסח

כללי ("שנוכה לעורר עי"ז אתעדל"ת לנועם העליון, ועי"ז יושלמו החסרונות") רצט

מגילת אסתר וקריאת המגילה

העניין שניתוסף לנו מצות קריאת המגילה בפה בחדש אדר ריז

מה שנקראת המגילה על שם אסתר דייקא ח רעו

ע"י קריאת מגילה מקיימים מחיית עמלק י לה, מא

ע"י קריאת זכור והמגילה מעוררים אתעדל"ת שישמיד ה' את עמלק י מב

בפורים מקבלים התורה מחדש, ע"כ יש בו מצות קריאת המגילה רצט

יש בפורים גם תורה (מגילה), וגם צדקה (מ"מ ומתנות לאביונים) - העניין רצט

כללי (המצוות הנוהגות לפרקים כגון קריאת המגילה - ממשיכים קדושתם לזמן רב) א נו

כללי (בסוד מגילת אסתר) ה קפד

משלוח מנות ומתנות לאביונים

סוד משלוח מנות ומתנות לאביונים (יתבאר ע"פ המבואר בפנים) רסג

עניין משלוח מנות ומתנות לאביונים רצט

כללי (קמה-קמט)

מצוות לבסומי

לבסומי בפוריא בין המשמח בפשיטות ב קח

ע"ד השאלה מדוע שותים יין, הלא שכרות היא מצד היצה"ר ב קי-קיב

ההבדל בין השכרות בכל השנה שאסור, לשכרות פורים שהוא מצוה ב קי-קיב

בפורים ממשיכים ע"י השכרות, כמו ביום הכיפורים ע"י התענית ב קיא

השתיה והשכרות בפורים מרומם המוחין ומרחיב הדעת ומחזק הזכרון ב קיא

ע"י השתיה והשכרות בפורים, מתקנים חטא עץ הדעת ז מט-נ

ביאור עניין "עד דלא ידע בין וכו'" ז נ

עיקר התיקון הוא ע"י השתיה והשכרות כדת ז נ

מה שהעמיד רבינו הק' המצווה על המושכלות, ולא כפשוטו ט רמ-רמא

מה שפעם אחת כתוב שה' ימחה עמלק, ופ"א כתוב שעלינו למחות ט רמא

מאז מעשה העגל נפגם בחינת "נעשה", ולכן מחיית עמלק היא בבחינת "נשמע" י לד-לה

בכל פעם שקורין מחיית עמלק, זכרו נמחה באיזה בחינה ביותר י לד

טעם ששומעים קריאת הפרשה מפי הקורא בציבור י לה

ע"י מצוות פורים זוכים למחיית עמלק גם בבחינת נעשה י לה

ע"י קריאת מגילה מקיימים מחיית עמלק י לה, מא

ע"ד השאלה אם יעשה עמלק תשובה, האם נקבלו י מא-מג

כיום רק השי"ת יודע מיהו מזרע עמלק, והוא מסבב סיבות לחסלו י מב-מג

ע"י קריאת זכור והמגילה מעוררים אתעדל"ת שישמידהו ה' י מב

סנחריב בבל העולם, כדי שלא נוכל לקיים מחיית עמלק, אבל וכו' י מג

טעם זקף-גדול על תיבת זכור י מג

כללי ("ונכנסנו ממלחמת עמלק שאין דוגמתה וכו' לשבת שבתוך") י מד

תענית אסתר

לקיים בכל הכוחות "דברי הצומות וזעקתם" ב קח

כללי ("נזכה לקיים דברי הצומות וזעקתם, ומתוכם נוושע וכו'") י לה, לט

כללי ("נקבל ע"ע לקיים דברי הצומות, ומתוך כך ליהודים היתה וכו'") י לה, לט

מחצית השקל ("לתת לטובת מפעלותינו") י ש

מצוות הפורים - כללי

כל מצוות פורים הם בסוד מחיית עמלק ב קח

כל מצוות פורים הם בסוד תיקון הברית ב קח

ע"י מצוות פורים זוכים למחיית עמלק גם בבחינת נעשה י לה

תקמד

שערי

מפתח מועדים וזמנים

צדיק

פורים - פסח

עצה לקיום השכרות למעשה ח קלט

ועכשיו וכו', פורים הוא ההתחלה לכל הנכנסים בדרמי
הש"י..... * מד

סעודת פורים

ע"י אכילת הסעודה בפת, מתקנים חטא עין הרעת (למ"ד
חטה) ? מט-ג

אזכורים שונים

ארורה זרש אשת מפחידי 1 קלה

ויזעק זעקה גדולה ומרה - להפחיד השרי פרעה וכו'
לו'..... י

פורים דפרזים ודמוקפיין

ההשפעה מירושלים לכל העולם י מד
כללי י מא

כללי ("יש להסביר עפ"י המבואר בפנים - ליהודים
היתה, בשה"י פה"י") ה עא-עב
כללי ("וישובו מתוך היראה שלמה שנתגלה בשמחת
פורים") י לו

קבלת התורה מחדש

בפורים זכו לקבלת התורה מחדש (העניין בזה ע"פ
המבואר בפנים) א רכא
השמחה היא כלי לקבלת התורה מחדש בפורים
..... 1 כג

כללי ד סב; ה ג, קפג) 1 (כה);
ז (ס, ריה, ריט, רכב, רכד); ט נג, (רלט)

בפורים הייתה קבלת התורה מרצון (קשר פורים והר
סיני) ז רכ

בפורים מקבלים התורה מחדש בשמחה... י רצט, (רצז)

חודש ניסן

יעסוק במעשה הצדקה (ע"פ המבואר בפנים)
א קצא

בחודש ניסן הוא עיקר חיזוק המלאך, ונתבטל
הטומאה ב קלב; ז סא

השעה מסוגלת להיכנס בעבודת ה' בשמחה ב קלב
מעלת החודש והארותיו ג קמז

לומר התפילות השייכים לחודש ניסן ג קנב

מסוגל לתשובה מאהבה ה קפז

"ישועות בו מקיפות" - ביאור ח קמט

"ישועות בו מקיפות" (אזכורים שונים) ז סח; ח קמח
כללי ג קנח

מאמרים כלליים

מה שהעכו"ם כותבים בספרי זכרונותיהם על היהודים
שהצילום, הוא בכלל הכתב המבואר בפנים א כג
בבחינת נדר בינה, אין להמן אחיזה (ליקו"ה) א מה
רגליים שבקומת שנה הם חנוכה ופורים א נו
מלכות הרשעה היא מלכות המן עמלק שמאסף ממון
וכו' (ליקו"א נו) א קמז

פורים ר"ה ויו"כ הם בחינה אחת, אלא שעיקר ההתגלות
בפורים הוא שמחה וכו' א קנו, קעה-קעו

ההכנה לקבלת התורה מתחלת מיום חג הפורים הק'
(עייין פנים ביאור ההכנה) א ריט-רכא

אור הנועם העליון המתגלה בפורים וכו' ה מח

לעורר ב' בחי' תורה ע"י שמחת פורים (עייין פנים) ...
..... ה קפד

רמז פורים בפסוק "ותקח מפריו ותאכל וגו'", והעניין
..... ז ג

המן רצה לינוק משער החמשים, עניין העץ והגורל ...
..... ח יז-יח

בפורים העשיה היא בלי פגם י לה

פסח

נושאים בארוכה

עניין גלות הדיבור במצרים וגאולתו בפסח - בארוכה
ג קמז-קמט; ד רז-רט; ה ס-סב; 1 קסג-קסז; ז צא-צד;

ח פ-פא

ע"ד בקשת השואל לכתוב לו מנהגי אנ"ש השייכים
לימי הפסח ג קנב-קנד

חג הפסח דשנת תקצ"ה אצל מוהרנ"ת זיע"א
ג קנז-קס

שיחת רבינו הק' אודות המצה, וביאורה מפי מו"ר
רא"ש ג קסא